

POR Gazeen 36

PORGAZEEN 36časopis vydávaný studenty
Prvního obnoveného gymnázia**Šéfredaktor**

Tomáš Krajča

Zástupkyně šéfredaktora

Anička

Redakce

Kreatury

Ilustrace

Pavína Brožová

Matěj Šenkyřík

Johana Špírková

Foto

archiv Terezy Maškové (rozhovor)

Eva Otoupalová (reportáž)

Adam Pospíšil (Jazzbox)

Tomáš Hercog (Kralupy)

Foto na titulní straně

Tereza Barvínková (prof. Jan Bukovský)

Jazyková úprava & korekce

Martin Valášek & Kreatury (čeština)

Jana Šlajchrtová (němčina)

**Grafická úprava & sazba
a jiná práce s ďábelskými stroji**

Štěpán Klimeš

Adresa & ý-mejl redakcePORGazeen, PORG
Lindnerova 3, 180 00 Praha 8
porgazeen@seznam.cz**Internetový portál**<http://www.porg.cz/porgazeen>**Cena 20 Kč**PORGazeen 36 vyšel 4. dubna 2003
v nákladu 170 výtisků
(uzávěrka 20. března 2003)**Tisk**JK Kopírování – www.kopirovani.cz

Vaše autorské příspěvky velmi

uvítáme, můžete je předat

a) osobně redakci

b) viz adresa a ý-mejl

Vaše peněžní příspěvky přivítáme taktéž:

Můžete-li tento časopis sponzorovat,

kontaktujte prof. Valáška

(valasek@porg.cz).Inzerce poskytujeme dle konkrétní
dohody.

Toto číslo se těší podpoře nadace OSF

Úvodník

Inu je tu další číslo, které vám podstrčili naši milovaní prodejci. V mé hlavě vládne zmatek ohledně toho, co se má v tomto čísle objevit: matně vzpomínám na reportáž o Jazzboxu a rozhovor s Š. U., M. A. a A. K či na návštěvu Masarykovy střední školy chemické. Někde v hloubi duše je dokonce ukryta vzpomínka na několik povídek a na recenzi. O čem? To po mně už nechtějte. Dále vidím jen temno.

Ostatně celý PORG se tak trochu křečovitě pohybuje v nejistotě. První část „osazenstva“ proto, že se bojí dalšího hodnocení – tentokrát už druhého v tomto školním roce. Druhá část tápe proto, že neví, co má do těch hodnocení napsat, a třetí neví, co bude s maturitním plesem. Ostatně donedávna to nevěděli ani pořadatelé.

Ale dost bylo pomlouvání. Přemílám si události, které nastaly, nastávají či nastanou, a vzpomněl jsem si na nový primánský časopis Tomahawk – všechna čest A. P., který se zasloužil přinejmenším o polovinu všech článků – a uvědomil si, že PORGazeenu pomalu vzniká konkurence...

Kdoví, kde tento mladý nadějný autor skončí, až opustí, ať dobrovolně či nikoliv, brány našeho elitního ústavu, kde mohou být skryty tisíce potenciálních laureátů Nobelových cen, kteří zakřiknutí se krčí za dřevotřískovými lavicemi. Ti, o nichž mluvím, dobře vědí, že teď myslím na ně. A na ně zároveň apeluji: Nečervenejte se! I na vás dojde.

Jakub Klein

Obsah

Úvodník	2
Stalo se...	3
Plující Kralupy, letící mraky	4
Masarykova střední škola chemická	5
Glosy	7
ŘMV – reportáž ze semináře	8
Porgáni mimo – Grenoble II.	8
Madlenčin koutek správného chování	10
Café Palmovka	11
Homeless sind zurück	12
„Každou vteřinu...“ – rozhovor	14
Chťejí se naučit hrát – rozhovor	18
Perly sviní(m)	20
PORG na internetu	21
Literatura – poezie	22
Literatura – povídky: <i>Vrba, Účast, Vánoční pohádka, Kavárenský typ</i>	22
Recenze	25
Francouzské překlady	26
English page	27
Die Deutsche Seite	28

Stalo se...

patnáctý týden školy

Dostala jsem zřejmě za úkol psát o nejnudnějším týdnu, který se vůbec od začátku školního roku odehrál, ale co se dá dělat... Pokusím se přijít alespoň na pár věcí, jež stojí za připomenutí. Mrzne. Kvinta je zmožená víkendem, který část z nás strávila i s rodiči na Hančovce v Krkonoších. Ubylo nás, ale nedovedu stoprocentně určit, zda za to může hodnocení, či zima. Byla nám přidělena nová profesorka na biologii, jen doufám, že její jméno napíšu správně, jmenuje se totiž Dita Surjomartonová. Některé zdroje tvrdí, že pochází z Indonésie, ale nevím, co je na tom pravdy. Večer koncert v Roxy, tři opery. Doporučuju. Mrzne. Jinak se naprosto nic neděje. V Rock Cafe hrají Nukleárky, zahlédla jsem spoustu lidí z PORGu, snad to nebylo jen tím, že byl vstup zadarmo. Mrzne. Příbík si poprvé opravdu všimá nové výzdoby třídy, kde najdete hoodně věcí z bývalé počítačové učebny. Třídnická hodina, na které se nikdy neřeší nic podstatného. Koledy. Bez komentáře. Mrzne. Odpadá španělština, spím, téměř celý den. Seminář PG zpestřil Marek svojí nenápadnou přítomností. Arnot odbočuje snad už i vědomě. Mrzne. Je pátek třináctého. To nevěstí nic dobrého. Škola se táhne a víkend se zdá naprosto nedosažitelný. Ale jednou to přeci přijít musí. Mrzne a mrzne a mrzne a mrzne a mrzne a mrzne a mrzne...

Amálka

šestnáctý týden školy

Je zima. Voda v našem barelu stále teče, přestože je téměř neprůzračná. Primán odnaproti zuřivě brání umyvadlo – v modré skříní roste houf malých Jardů. Proběhla akce čisté uši. Byli jsme na výletě. M. A. prostě nemá chybu, na prkně mu stačí zapnutá pouze jedna noha. F. K. a T. K. našli zalíbení v XXX od rychlých špuntů. M. E. má něco na krku, přesto si přinesl punčochu. Tradičně se nacvičuje vánoční zpívání. Na Staromáku svítí kužel s ostny, nad hradem srdce, které se množí a mění. Budeme mít nového prezidenta, možná. A. K. se těší z Vánoc společně s malým kotátkem a stále mi nevrátila Test pro chytré děti.

Kamila

sedmáctý týden školy

Stalo se, a už se nestane...

(originální nadpis, že.)

Je rok 2003. Havel měl poslední novoroční projev. Tři terciáni dostali nová diabola a spousty dalších krásných věcí, o kterých si všichni se zájmem povídají. Vymysleli jsme hru, kterou zkoušíme svoji „odvahu“ před profesory. Prof. Profota používá hůlky od diabola jako ukazovátka. Zmizela zeď nářků na chlapeckých záchodech. Na Dominika nikdo nedomočil. Kupujeme sedm lístků na Dvě věže a strašně se těšíme. Vopravdu hodně. J. S. už nemá abstrák, protože potkal A. V. Ve škole se objevil Honza Balcar a Vokurky už mají namixovaných pět písniček z patnácti na jejich CD. V tercii proběhla přednáška. O. P. už zase chodí na tenis, a tak zakládáme novou hudební skupinu PANČA! Blíží se volby prezidenta, kdopak to bude tentokrát? Imag téměř zanikl, ale reklamu má stále všude. Karel nechodí do školy, je mu špatně. Pojedte všichni do Londýna!!!

Jakub Teplý

osmnáctý týden školy

David Lorenc nedodal

devatenáctý týden školy

V pondělí jdu před japonštinou do počítačové učebny. Všechno jako obvykle, ale... v počítačové učebně sedí Jakub Jedlička. Chvilku mlčí a potom řekne: „Hanki, nechceš napsat stalo se?“ Samozřejmě, že jsem souhlasil. Měl jsem štěstí na týden. Hned v úterý jsem zjistil, že bude filmová noc. Potom se ve škole podruhé objevila ČT. 11. 3. bude v „nějakém“ pořadu jenom o PORGu. Ve čtvrtek je v novinách rozhovor s panem profesorem Klausem. Hned 3 informace za čtyři dny. Jenže po čtvrtku je pátek. Černý pátek. Začíná mě bolet v krku. V sobotu jsem chtěl jít na filmovou noc. Houby – místo skvělé zábavy ležím doma a polykám prášky.

Hanki

dvacátý týden školy

Celá kvinta odjela na třídní výlet, až na tři lidi s rozumnými důvody a dva odporné antikolektivisty, kteří pouze hrdě prohlašovali: „My nikam nejedeme.“ • Akce s odprodejem lyží a snowboardů kvintánů ostatním studentům a profesorům nevyšla. Mike na nabídku, jestli by nechtěl za dvacku lyže Adama Kolera, řekl: „I don't know how to ski or snowboard. Sorry Tučňák.“ • Proběhla ho_p_a_t_r • Bilance rozdávání pololetního vysvědčení: 1 mrtvý a přibližně 100 000 zraněných. Neměla by se tato zbraň hromadného ničení zlikvidovat? • Režisér má obarvenou hlavu a dostává čím dál tím víc osobitější vzhled. • Po třinácti letech se s námi loučí jako prezident a zůstává jako spoluobčan. Otázka jeho nástupce je stále otevřená, i když... • MD, pá pá. • Znojemský senátor by si měl dávat pozor. Bez imunity může člověk snadno chytit nějakou nepěknou nemoc. • Muzikantská moudrost, že flétna a saxofon nejdou dohromady, se nám nedávno potvrdila. • Psáno jest: Tluč a bude ti otevřeno. Mysleli tím ale dveře, ne okna. • Na PORGu byl neoficiálně založen klub historického šermu Svatý Václav (za tu bednu se fakt omlouváme). • S filmovými festivaly se poslední dobou roztrhl pytel. Nejdřív Filmová noc a pak Febiofest. • Nehrajte si se zápalkami v blízkosti několik stovek let starých zámků. Dopadá to, jak to dopadá. • První izraelský kosmonaut byl asi na dlouhou dobu i poslední. • Zítřka (píšu v neděli 2. 2. 03) se hodně lidí projede autobusem. • Aby se zjistila jedovatost houby, muselo se jí otrávit a změřit v průměru dvacet lidí a pod Ondřejovým topením hub docela dost. • Ke konci pár dotazů: Jak se dostaly do rukou tolueňáků z Riegrových sadů jména a adresy všech, kteří byli na výslechu jako svědci brutálního zmlácení DŠ těmito feťáky? Proč policie bezdůvodně buzeruje pány Obešla, Vondrovic, Nýče a L, když by v tu dobu mohla užitečně potírat zločin? Proč spolu nechodí MS a ŠB? Proč spolu chodí AK a MS? A proč sakra nikdo nevysype ten koš?

M. Čuchna

jednadvacátý týden školy

Nestalo. Tento týden se na PORGu opravdu mnoho nestalo. Nebyla žádná demonstrace, což asi znamená, že jsou všichni spokojeni, hlavně, že máme mrkev. Nebyla přednáška, a tak jsme všichni stejně nevzděláni jako předtím. Ani se nikam nejelo, všichni byli v Praze. Žádné velké odpadání hodin, akorát řady studentů nám řídnou, při nejlepším chřípkou. A. N. už načala skoro devatenáctý rok svého života, zatímco nám, jejím vrstevníkům, bylo nedávno čtrnáct. To už je skoro sedm let rozdíl, za chvíli jí bude padesát a bude zrovna maturovat.

Janek

dvaadvacátý týden školy

Nic nového
oktaváni se bojí maturity, septima se
bojí oktávy

Kubíčková návštěva
Vysvětluje nám fyziku
Po minutě byla
týdenní látka okamžitě pochopena

Links, links, links, links

Filmová noc proběhla
nevyvinula se dle představ
ačkoli některým se to líbilo
Kubrick a Lynch asi nebyli dostatečnými
lákadly

PORGo-Hradní vztah posílil –
Nahradí PORG POPG?

A vyšel nový PORGazeen
tak si ho hned přečtete
vždyť vy vlastně víte daleko líp
co se to vlastně stalo

JeŽ

Plující Kralupy, letící mraky

Už se tak nějak stalo dobrým zvykem na PORGu, že na mimoškolní akce odehrávající se vně budovy prakticky nikdo nechodí. Výjimkou by mohla být snad jen Meatfactory, ale to bylo loni, dávno, to se vlastně už ani nepočítá. Nechci a nebudu kázat, kdepak. Sami jste si zvolili svou cestu, a zjevně nevedla ven z Prahy.

Jedna rada pro všechny, kdo se kdy budou pokoušet cestovat, a to nejen do Kralup: Vezměte s sebou Evu Šťastnou!!! Je milá, veselá, společenská, hezky zpívá a především – MÁ orientační smysl! A v případě, že i ten selže, schopnost být za šera a za tmy neobyčejně přívětivá na staré lidi a zároveň jim klást pádné otázky.

Doo-bop nepřišel – někdo důležitý jim zůstal v Liberci, Plecháček dohrál (a dozpíval) dřív, než jsme přijeli. Hlas jen s kytarou. Uhlířovy projevy před jednotlivými písněmi zůstaly bez pochopení a odezvy. Účinkující dostali karafiáty a „takový tamto, no hele já fakt nevím, víš co, to takový, jo zelený“ (Kalfus). Bočan tančil smyslů zbavený. Petr (Kalfus) byl mil, nakradl spoluhráčům květiny a obdarovával jimi. Ponorka.

V noci vypadají rozsvícený Kralupy jako obrovský akvárium.

Anna Kletenská

Masarykova střední škola chemická

Reportéři: Eva Otoupalová (E. O.), Klára Šenkyříková (K. Š.), Jakub Klein (J. K.) a Tomáš Krajča (T. K.)

Úvod (E. O.)

Masarykova střední škola chemická se nachází v postarší budově v Křemencově ulici a na rozdíl od PORGu se může pochlubit dlouholetou tradicí – její počátky sahají někam do roku 1837. Škola vznikla spojením Střední průmyslové školy chemické a Masarykova reálného gymnázia a výsledkem jsou dva hlavní studijní obory: aplikovaná chemie a technické lyceum. Studenti si už před nástupem na školu musí vybrat, kam půjdou, protože rozdíly mezi oběma obory jsou docela značné. Například na „chemické odborné“ se učí chemie (ve druhém ročníku!) kolem osmnácti hodin týdně, na technickém lyceu jsou zase povinné dva jazyky a je celkově víc humanitně zaměřené. Po absolvování prvního ročníku se studenti dále specializují (zaměření mají pro mě poněkud záhadné názvy jako chemická technologie nebo farmaceutické substance). V každé třídě je od 20 do 30 studentů a pro většinu předmětů jsou speciální učebny. Nejvíce nás ohromily laboratoře, s destilační aparaturou sahající až ke stropu – chyběla už jenom bublající fialová tekutina a rozduchaný chlap s pološíleným svitem v očích... Pro podrobnější informace o škole odkazují na www.mssch.cz.

Analytická chemie (prof. Veverková) (T. K.)

Prof. Veverková nás na hodinu analytické chemie uvedla do třídy, která by se za svou výzdobu nemusela stydět ani na PORGu. Na první pohled zaujala především dopravní značka zákaz vjezdu napravo od tradiční černé tabule (jistě legálně získaná), třídní nástěnka a tablo s fotografiemi a konečně sbírka poezie na jedné z bočních stěn.

Hodina sama se nicméně nesla v konzervativním duchu. Hned začátek nás nemile překvapil – přibližně stejně staří studenti dostali cvičný, „velmi jednoduchý“ příklad, který všichni za několik minut spočítali – dříve než se nám s Jakubem podařilo pochopit zadání...

Ani následující probíraná látka, kterou paní profesorka vykládala povětšinou sama a jen výjimečně si pomohla otázkou na tiché, pozorné a nehlukující studenty, nám neřekla o mnoho více.

Nebyli jsme však těmi, kterým měly informace o vytěšňovací titraci, jež slouží ke zjištění iontů Ca^{2+} a Mg^{2+} , potažmo tedy tvrdosti vody, za pomoci chelatoru-3, něco důležitého sdělit, a tak jsme brali naši nevědomost s nadhledem nám vlastním.

Jelikož jsem už měl s hodinami prof. Veverkové své zkušenosti z PORGu, nepřekvapilo mě ani poměrně časté diktování definic, které si studenty poctivě zapisovali v doslovném znění. Po předchozích návštěvách už mě také nezarazila pasivita i velmi chytrých studentů. Věta „Tak to aspoň přečtete, když už je to tam napsané!“ která v hodině taktéž padla, mluvím za vše...

Záchodky – muži (J. K.)

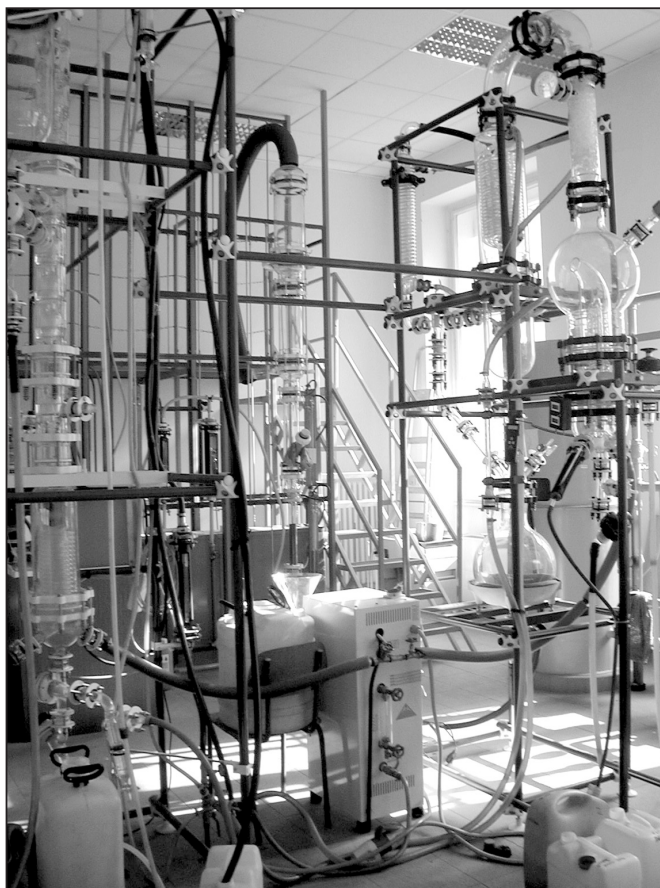
Problémem snad všech větších, ostatně i menších škol jsou záchodky. Udržet je v tak čisté podobě, aby se v nich člověk cítil přirozeně a neměl problémy sám se sebou. Jak jsme se mohli přesvědčit, naši kolegové z „chemičky“ jsou na tom o poznání hůře než my. Zašlé obložení

a rozmlácené kachlíky by se ještě daly přežít, ale studenti bohužel musejí přetrpět tzv. rohový syndrom. Zkrátka a dobře, pisoáry jsou zavěšeny na dvou stěnách, které spolu svírají pravý úhel. Pokud na vás zbude poslední, „rožní“ místo, a není to výjimkou, protože záchodky jsme objevili jenom jedny, můžete se dostat do nepříjemné situace. Nebudu ji rozvádět do detailů, ostatně ti méně zběhlí se mohou zeptat svých zkušenějších spolužáků, kteří zažili rohový syndrom na vlastní kůži.

Ostatní vybavení bylo v pořádku (umyvadla, vysoušeč, toaletní papír...). Jenom mě trochu zarazila značná neúrodnost celých toalet. Například si nedovedu představit, že by tam někdo na záchodě četl noviny nebo časopis. Ostatně umývárna i toalety působily trochu špinavě, člověk by se možná trochu bál si třeba na podlahu lehnout.

Angličtina (prof. Škop) (K. Š.)

(K jazykům: V prvním ročníku si každý student povinně vybere jeden ze dvou

jazyků: angličtina nebo němčina, který pak studuje celé čtyři roky. Ve třetím ročníku si má možnost přibrat jako volitelný předmět další jazyk: angličtina, němčina nebo francouzština.)

Třída, do které jsme byly společně s Evou uvedeny, měla pouze tři řady lavic s deseti studenty a vysoký stupínek před tabulí. Po našem představení začal mladý profesor energicky s vyučovací hodinou. Na tabuli napsal tři základní formy vět, ve kterých poukazuje na svůj názor. Vysvětlil česky, co v angličtině napsal, a upozornil, že se tento druh látky objeví i v následném testu. Dalším tématem bylo opakování učiva z minulé hodiny. Konkrétně se jednalo o stupňování přídavných jmen.

Profesor oslovoval své žáky křestním jménem a anglicky se jich ptal, jak je rozdíl mezi Pamelou Anderson a Václavem Havlem. Studenti spolupracovali, dávali pozor a ve třídě byla kázeň, přestože profesor byl evidentně velice mírný a nenáročný. Překvapilo mě, že nijak nekomentoval, když si jeden z žáků nasadil walkmana. Onen žák probíranou látku znal. Ale přestože měl sluchátka v uších, nijak nebojkotoval hodinu, profesorovi odpověděl na veškeré dotazy, doplnil cvičení v učebnici a zapojil se do hodiny.

Profesor mluvil hodně česky a neustále si na stupínku dřepal, aby byl v úrovni studentů. Ve chvíli, kdy Eva profesora vyfotila, přiběhl se podívat, jak je či není fotogenický. Netvářil se zklamaně. Překvapilo mě, jak lehká byla probíraná látka – a i s ní měli někteří žáci docela problémy. Na druhou stranu faktem je, že tito studenti se nemusí obávat povinné maturity z cizího jazyka.

Po klasickém postupu výuky s učebnicí „Life Lines“ zadal profesor domácí úkol (opět jedno ze cvičení), povzbudivě mrkl na žáky a ukončil tak hodinu.

Informatika (prof. Kužel)

(J. K.)

Když jsme trochu nejistě vstoupili do třídy, zjistili jsme, že už skoro všichni studenti sedí za počítači a vesele se spolu baví. Ve třídě bylo asi patnáct počítačů (o tom by se nám na PORGu mohlo jenom zdát). Celá třída byla dost moderně vybavená, vzadu bylo zrcadlo, aby vyučující mohl vidět, co studenti během jeho výkladu dělají. Za chvíli přišel sympatický pan profesor, který studentům oznámil, že budou psát test. Rozdal zadání a dodal, že mohou pracovat se sešitem. Počítač používat nesmějí, protože by se mohli elektronicky dorozumívat. Potom odešel neznámo kam. Hned mě překvapilo, že ve třídě je ohromná disciplína a morálka, protože nikdo se ani nepokusil navázat kontakt se svým sousedem. Po pěti minutách, když se vyučující neobjevoval, jsme to už málem nevydrželi a téměř se někoho zeptali, jak to, že neopisují. Copak jsou tak poctiví (= blbí)? V té chvíli přišel profesor a zavolal si nás do svého kabinetu. Konečně nám to došlo. Zrcadlo v místnosti bylo jednostranné. Profesor tak mohl zároveň pracovat a dohlížet na žáky. Pan profesor nám potom ukázal webovou stránku školy a zaniklý školní časopis. Dále nám vysvětlil, že celá škola je zasítovaná a studenti mají v podstatě neomezený přístup k internetu a k počítačům vůbec. Kromě této učebny

mají ještě jednu s asi čtyřicetkou strojů. To znamená přibližně jeden na šest lidí (jak to je u nás, každý ví...). Několik minut poté nás odvedl do jejich druhé učebny. Ta byla o poznání starší a vyučoval v ní také o poznání starší profesor, který nás uvítal několika dotazy typu „kolik se na té vaší soukromé škole platí školné?“ či „a dostáváte jedničky zadarmo?“. Několikrát studentům navrhol, aby přestali psát emaily a věnovali se látce, ale marně. Po chvíli postávání jsme ze třídy vyšli. Trochu otrávení.

Mám jednu ruku otevřenou...

(T. K.)

Z jednoduše zpracovaných internetových stránek www.mssch.cz nevede mnoho odkazů, jeden z nich přesto stojí za vyzkoušení. Vede totiž k webové verzi místního – bohužel již zaniklého – časopisu OpenHand. Kvalita článků ve čtyřech vyšších číslech byla kolísavá, nicméně perly jako chemická analýza ženy či některé recenze se najdou. Bohužel, skupina redaktorů již před nějakou dobou odmaturovala a nepodařilo se jí časopis nikomu předat. Škoda, být se opět jedná o důvod, díky kterému se můžeme za náš dlouhotrvající PORGazeen plácet po zádech...

Matematika (prof. Becková)

(K. Š.)

(K matematice: V prvním ročníku se vyučují tři hodiny matematiky týdně. Ve druhém už pouze dvě a ve třetím ročníku dvě nebo jedna hodina – podle toho, jestli se zaměříte na chemickou technologii nebo analytickou chemii.)

Stará, strohá třída s novými lavicemi a židličkami. Po našem představení se ozval z některých řad studentů smích. Byly jsme s Evou na hodině matematiky v druhém ročníku – a bylo znát, že třída je již otrkanější a „drzejší“ než první ročník. Paní profesorka však měla respekt. Působila přísně, vyrovnaně a zkušně. Na této škole učí již několik let a i někteří nynější zdejší profesori byli jejími žáky.

Probíranou látkou byly logaritmy. Jelikož na PORGu jsme s nimi právě nedávno skončili, byla jsem zvědavá na způsob výuky. Paní profesorka vykročila mezi lavice se sešitkem v ruce a postupně začala žáky zkoušet z minule probírané látky. Jednotlivě si je volala k tabuli a každý vypočítal jeden kratičkový příklad. Vždy tak po třech vyzkoušených si sama stoupla k tabuli, vysvětlila postup na novém typu příkladu a opět zkoušela.

V třídě bylo ticho, všichni dávali pozor, protože každou chvíli mohli jít k tabuli. Za celou hodinu se vystřídali všichni studenti a někteří i dvakrát až třikrát.

Samotný způsob výuky mi přišel poněkud jednotvárný, monotónní a i žáci se většinou tvářili znučně. Nicméně zkoušení je udržovalo neustále ve střehu, takže se nestalo, že by někdo přišel k tabuli a neuměl příklad s logaritmem vypočítat. Profesorka své studenty oslovovala příjmením a tykala jim. Nebyla nepřijemná, ale přísná a odměřená. Líbilo se mi, že dokázala vysvětlit rychle a stručně, jak se příklady počítají. Jen ten, kdo by nedával pozor, by výkladu mohl neporozumět. Hodinu uzavřela profesorka prohlášením, že tímto považuje logaritmy za uzavřenou látku. Na její dotaz, zda všichni vše chápou, třída jen přikývla. Otázkou zůstává, jestli tomu po dvou hodinách rychlého probrání logaritmu opravdu všichni rozuměli, nebo se jen báli ozvat. U tabule však každý prokázal, že rozumí minimálně příkladu, který mu byl zadán.

Outro
(T. K.)

Z Masarykovy střední školy chemické jsme odcházeli se smíšenými pocity, ale ve výsledku převážily nakonec ty kladné. Mezi pozitiva lze považovat dobrou lokalizaci (přímo naproti hospodě U Fleků). Teď už ale vážněji: kdo zjistí, že jeho životní cíle směřují do chemického oboru, těžko může najít lepší místo svého působení po ukončení základního vzdělání. Škola je perfektně vybavena pro své hlavní poslání, má skvělé laboratoře, kvalitní vyučující technických oborů a v neposlední řadě nadstandardní počítačové učebny. Na druhou stranu, sedmnáct hodin chemie týdně může leckoho odradit – a kdo není ochoten toto přetrpět, těžko se na MŠCH zabydlí. Taktéž budova školy samotné je už starší a bůhvíjaký komfort studentům neposkytuje. Takže asi tak: volba, zda brát, či nikoliv, už je na každém zájemci...

Glosy

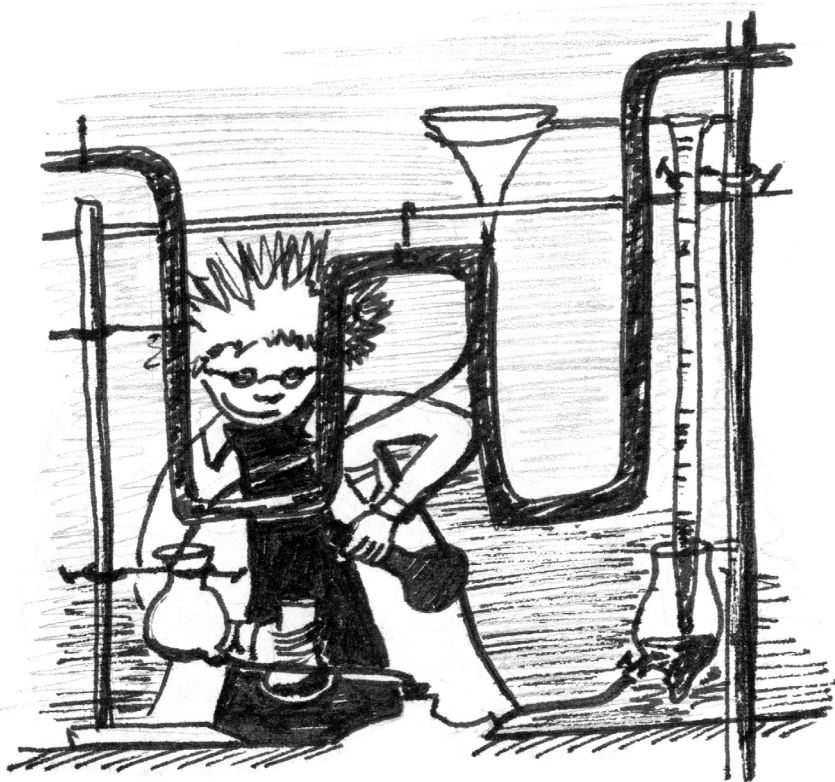
Odborné reálné gymnázium

Jednou, když jsem vyšel ze školy, šla vedle po chodníku nějaká paní se svým několikaleťtým synem. Její oči letmo zahlédly ceduli s celým názvem PORGu. Zahlédly ji ovšem opravdu nepozorně, což jsem usoudil z následujícího výroku té dámy, který byl adresován synáčkovi a zněl přibližně: „Martínku, až budeš velký, sem budeš chodit do školy, na Odborné reálné gymnázium.“ Této paní asi zřejmě uniklo, na co je naše škola odborně zaměřená. To ovšem nemění nic na tom, že Martínek za několik let rozšíří listinu uchazečů o studium na PORGu. Nechci být skeptik, ale upřímně řečeno, předchozí větu by podle mě stvořil asi jen lehkomyšlný člověk, který si opravdu dovede představit, že by za pár let Martínek na PORGu studoval (v žádném případě nechci Martínek podceňovat), nebo spíše, že by si ta maminka doteď pamatovala na své Odborné reálné gymnázium. Bohužel takto pesimisticky uvažují hlavně kvůli barvě jejího hlasu, kterým pobavující větu vyřkla. Myslím totiž, že značil určitou nepodstatnost této části rozhovoru mezi ní a Martínkem. Nechme ale toho pochybného filozofování a čekajme na další, další a další nové primány... Věřme, že se někdy Martínek dočkáme.

Adam Pospíšil

Trenažer

Když jdu dolů na tramvajovou zastávku, když procházím pod vlakovým mostem, mám šanci se nechat přejet autem. I když jde člověk po chodníku, slyší za sebou zlověstné vrčení motoru, stačí si jen představit auto jedoucí ne vedle po ulici, ale přímo za námi po chodníku. Sama představa pak nutí prohnout páteř, aby se alespoň o několik milimetrů vzdálila od nemilosrdně se blížícího nárazníku. Napětí se

ŘMV

reportáž ze semináře

„Nikdo vám nezaručí, že řákej debil vás nesmete,“ zněla například jedna z dobrých rad, které byly udílěny během semináře ŘMV. Ale pojďme pěkně od začátku:

Tento seminář byl prý otevřen, jako asi většina volitelných předmětů, vůlí studentů, kteří chtěli zase nějaké ty znalosti navíc. Kdy se to stalo, jsem se ovšem nedověděl... Pan ředitel však dodává, že nejsme (PORG) nějak „super“, když vyučujeme řízení motorových vozidel, protože je to prý obvyklé na většině středních škol, které se na to nevykašlou. Do učebny francouzštiny jsem jedno středeční odpoledne vcházel za účelem dozvědět se, jak probíhá seminář Řízení motorových vozidel. Angažovaní studenti mi sice již párkrát dávali najevo, že seminář není příliš populární, ale soudím, že touha řídit je pravděpodobně větší než jakékoliv pochybné zábrany. Nicméně ve třídě byl ještě zhruba ve dvacet (oficiální začátek ve čtvrt na čtyři) pouze pan profesor Martin Polák, Julie mazala tabuli a vedle vedl s čekající studentkou rozhovor pan profesor Profota. Počet studentů se poté ale nijak výrazně nezměnil – konečně ve chvíli, která by se dala nazvat začátkem hodiny ve třídě sedělo mimo mě šest studentů (sexta až oktáva). „Kolik chcete za to, abych vodmaturoval?“ „Pro tebe za šest

a půl,“ mohu například citovat z počátku hodiny, kdy se řešily víceméně technické záležitosti, které ovšem přesahovaly i rámec třídnice, jelikož šlo i o nějakou organizaci autoškoly apod. Dalo se tedy usoudit, že pan Polák nejen vysvětluje, jak nejlépe jezdit, ale také pomáhá studentům v zařizování úředních záležitostí. Potvrdilo se to zjištěním, že je jedním z učitelů přímo v autoškolě.

Julie si od počátku krásně malovala, a zaposlouchal-li jsem se, zaslechl jsem hudbu ze sluchátek F. K. Pan profesor požádal někoho, kdo umí s videem, o spuštění přinesené videokazety. Téma znělo: Zásady bezpečné jízdy. Film byl velmi zajímavý a poučný, zvláště když obrazovku v jednu chvíli uklidnil záběr na hřbitov. Když byla tedy na názorných příkladech ukázána většina častých nebezpečných situací, video skončilo, a než se přetočilo na začátek, bylo položeno několik kontrolních otázek. Zbytek hodiny vyplnilo další video.

Pan profesor Polák na mě působil příjemně a shodl jsem se na tom i s několika situace znalejšími studenty.

Když jsem na seminář přišel podruhé, tak se na něm na začátku zdržovalo – pokud dobře počítám – pět studentů, opět ale nevydrželi do konce: F. K. záhadně třídu opustil a T. H. se při výkladu pana profesora zeptal, zda může odejít, když

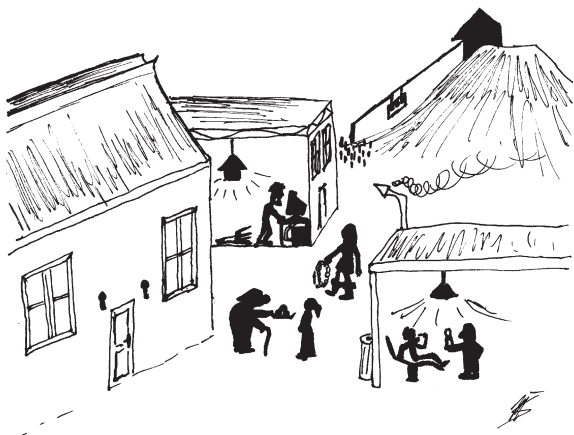
všechny předkládané informace zná. Pan profesor souhlasil a na konci dvouhodinovy jsem se tedy dopočetl tří posluchačů (mimo mě). Program obsahoval znovu sledování videa, jehož jedním z posledních záběrů byl mimochodem pohled na nemocniční lehátko vezoucí mrtvolu. Pak se se zájemci o řídičský průkaz pan Polák dělil o své početné zkušenosti z řídičského prostředí, které obsahovaly podle mého názoru velmi rozumný.

Co se mého hodnocení týče, myslím si, že seminář odpovídá přinejmenším nepsaným mírám snesitelnosti, za což vděčí, jak jsem již zmínil, především panu profesoru Polákovi. Přesto si myslím, že by mohl být dělaný pro studenta atraktivněji, i když by to bezpochyby nebylo vůbec snadné. Mám tím na mysli částečně to, že by na semináři bylo v nějaké podobě více možností zkusit si do jisté míry nějaké činnosti týkající se jízdy autem více praktičtěji a nezůstalo by vše jen u teorie. Když jsem to ovšem konzultoval s Tomášem Hercogem, můj názor povětšinou nebyl sdílen. Ale dozvěděl jsem se od něj o zkušebních jízdách, ať na trenažeru nebo „naostro“, jejichž intenzita mi podle septimánem vyslovených čísel přijde poměrně vysoká. Přesto ani toto můj názor na částečnou jednotvárnost semináře nezměnilo.

Adam Pospíšil

PORGÁNI MIMO

Grenoble II.

Na všech pohledech s městem je stará kabinková lanovka na naši vyhlídkovou horu. Jezdí v ní ale jen turisti, je drahá i pro Francouze. Při zahájení provozu před kdovíkolika lety v ní měl jako první slavnostně sjet dolů ten starosta, co to všechno vymyslel, a všichni ty radní a panáci, ale nějak se to tehdy uprostřed zaseklo a všichni tam na nábřeží na ně čekali asi dvě hodiny, vyprávěl mi takovej správněj starej pán, co hrává s francouzským tatínkem na kytaru.

Verlaine chtěl zastřelit Rimbauda, protože se měli rádi.

Moyen Age. Školní dozorcí se úlisně plouží chodbami jako Svatá Inkvizice, vyhrožující dogmatem Databáze. Ani použití omluvného listu správné barvy ještě nezaručuje vstup do Ráje, své hříchy musíte totiž také obhájit před členy Tribunálu. A své domácí práce musíte na čistý arch krasopisně přepisovat, ježto mnozí kantorové knihtisku ne-přejí, plagiátorství a vůbec kacífství všelikého *ex machina* se obávajíce.

Vaklaf Havel (je to ten váš prezident, ne?) prej podepsal tamto pro Američany. My tady jsme proti válce v Iráku. Není on už starej?

Obědvat v kantýně je nickel, hlavně když skončíte ještě chvíli před poledním zvoněním. Zeleninové mísy, temně tajemné sauté de biche či – ještě lépe – brochette de dinde, arabský vonící semoule,

lesklé olivy, hrášky kulihrášky, chléb se sýry... a, samozřejmě, dessert. Proč mají všichni nejradši párky s hranolkama?

Jednou jsem tu ve městě našla takové ošklivé šedivé barák, s průchodem plným plesnivý omítky a odpadků z vysypaný popelnice – a nahoře s mosaznou cedulkou MAISON OU SEJOURNA J.-J. ROUSSEAU.

Jednou jsem si zapomněla doma klíče a zapomněla jsem taky, že jedny jiný klíče jsou schované na zahradě, a byla tma a zima a doma nikdo nebyl a dokonce mě zachránili. A taky jsem si dobře popovídala se sousedama.

Ve školní knihovně je možný přístup na Internet. Pro studijní účely. Je zakázáno: přistupovat na Internet bez povolení od profesora a předchozí rezervace, přistupovat déle než třicet minut, přistupovat hlasitě nebo s přáteli, přistupovat na diskusní fóra a poštovní či zábavné servery, stahovat soubory, používat diskety, vytisknout si více než tři stránky. Není možno: otevírat soubory v jistých formátech, například PDF (chybí software). A víte co, jestli se vám to zase zaseklo, nemůžete si to stáhnout u sebe doma?

Někteří se sem možná podívají. Ale opravdu jen ti nejvyvolenější z vyvolených.

Naše paní francouzštinářka začala chodit v ďábelských pohorkách, jelikož cestou do i ze školy (jedná se v tomto případě o zeugma, či nikoliv?) musí ořetězovat a odřetězovat auto. Na hory je lepší se koukat, než tam bydlet, řekla francouzská maminka. A ještě k tomu ten účet za topení.

Hory jsou pořád nádherný. Ta nejlepší se jmenuje Nero a nikdo na ni se mnou nechce jít. Asi je moc špičatá.

Čtete Diderota? Ano, to je také dobré pro mozek.

Skoro každý si tu nechává vyndat zuby moudrosti. Když ho pak jdete navštívit, nesmíte se smát, že vypadá jako křeček. A potom vyslechnete příběh o tom, že francouzský doktoři sice nestoudně tahaj z lidí prachy, ale zrovna tento zákrok že byl naprosto nezbytný, neboť s něčím takovým v puse by se člověk nedožil ani vlastní maturity.

Pokud se zeptáte svého kámoše „Jak se jmenuješ?“... Teda – kámoše...

Každý víkend se jede sjezdovat. Všecky ty Tři údolí, Tignes a tak, to my tu máme hned za kopcem. Jo, a taky na běžky nebo na sněžnice. Grenoble je městem inženýrů, kteří rádi lyžují, stojí v turistickém průvodci. A taky tu máme ořechovej koláč, zběsilýho houslistu a fontánu se lvem, kterej jí hada.

Jo, a mám se tu dobře.

Když profesori stávkujou, máme celý den volno. Ať žijou antikvariáty, maminky koláče u kamarádů, meduňkový čaj s cukrem u francouzské tety, písničky z rozhlasu v městských autobusech, ať žije sníh, Brassens a pekárny. Jo, víte, kde dostanete nejvíc mandlí? Přece u policajtů.

A proč být Fatalistou? Protože to vše je již dávno napsáno tam nahoře...

Tereza Botlíková

stupňuje, už už cítíte, jak je vaše tělo vyhozeno do vzduchu a trháno na kusy, když tu auto profrčí neškodně vedle vás po silnici. Ach, jak je život krásný! Zkuste si to taky!

Jana Lubanová

Tomahawk útočí

Jak asi většina čtenářů zaregistrovala, konečně se objevilo první číslo primánského časopisu Tomahawk. Formát A5 a úderná obálka s osobností čísla, Jiřím Suchým (uvnitř skutečně najdete rozhovor – jeden z nejlepších článků čísla), zaujaly tolik zájemců, že bylo potřeba nějaké ty kopie dotisknout. Příznám se, že má vlastní očekávání byla o poznání skeptičtější, musím ale uznat, že jak po grafické, tak povětšinou i po obsahové stránce mě Tomahawk příjemně překvapil. Detaily, jako obrovské nápisy GLOSA pod textem krátkých komentářů, doufejme redakce vyladí a z Tomahawku se tak stane platforma, která v příhodný čas vyprodukuje novou generaci redaktorů PORGazeenu...

Tomáš Krajča

Džungle

Taky si někdy připadáte na chodbě jako v džungli? Občas se z některých dveří ozve skřek ryze opičí, chodbou duní tamtamy a rozléhají se zpěv a dupot guinejských lidojedů. Občas z některých dveří vyběhne jeden z nich, obvykle mokrý od hlavy k patě, a za ním se vyřítí část jeho (či jiného) kmene, všichni pomalovaní a se zuřivým výkřikem na rtech se ženou za nešťastníkem mávající násadami od vysavačů a dalšími věcmi připomínajícími oštěp. Nedávno bylo mi dáno poznat, že centrem tohoto dění je všehovšudy kmen terciánský, neboť nahlédla jsem do jejich osady v touze po poznání a uzřela jsem, která skupina terciánů zaujatě bije do bubnu a několik lidojedek upřeně se na mne dívalo, i dostala jsem strach, abych jim neposloužila jako oběd(/ť)

džungle

Madlenčin koutek správného chování

Kapitola o kouření

Tabákový nebo doutníkový kouř bývají ve společnosti na obtíž, čehož nechápu jediné kuřáci. Ve společnosti dám obecně kouření se nesluší. Arci, vybídně-li dáma sama, aby pán kouřil, není překážky. Nejsme-li vybídnuti, vždycky požádáme přítomné dámy za dovození, abychom kouřiti směli. Tak zejména v místnostech uzavřených. Pán však nikdy nekouří, ve-de-li se s dámou např. na ulici, či aspoň kouřiti nemá. Nehledě k tomu, že by kouř dámu snad obtěžoval, doutník sám by pánovi značně překážel při pozdravu, neboť kouřící pán nesmí nechávat doutník v ústech, když pozdravuje. Nejlépe je tedy v té příčině nekuřákům, kteří vůbec před kuřáky těší se tolika výhodám a přednostem, že je na podiv, že kuřáci stále existují.

Přísní mravů učitelé tvrdí, že **kouřiti na veřejnosti vůbec** nesluší se prostě proto, že mnohého a mnohou kouření obtěžuje na ulici. Je to pravda, zvláště užívá-li kuřák tabáku silně čpějícího, ale zlozvyk kouření je rozšířen tou měrou, že tohoto příkazu dbáti je věru nesnadno.

Beze vši závady kouření je možno jen v místnostech pro kuřáky výslovně určených a v hospodách. Všude jinde jest požádati za dovození. Ve společnosti je možno kouření jen cigarety a dobré doutníky, jichž vůně dokonce i nekuřícím může býti příjemna, nikdy ne z dýmek, leda mezi silnými kuřáky. Bohužel, že bezohlednost kuřáků hraničí velmi zhusta na neslušnost.

Za nepřístojnost pokládáme, **kouří-li ve společnosti dáma**, ať cigaretu, ať doutník. Sice by měla právo i na dýmku – a představte si dívku, jinak sebe líbeznější, s fajfkou v zubech, tabákem zčernalých. Když už dámy mermomocí se chtějí opícti po mužích, a kalhoty či kalhotové sukně se neosvědčily, proč nevolí k napodobení spíše nějakou ctnost nežli nectnost? (Grrrrr!!!!) A kouření je, ne-li nectností, alespoň návykem naprosto zbytečným, bez něhož vždycky možno se obejít. Kouření dám nepokládáme za žádný pokrok, ale za nešvar, kterým žena samovolně ničí svůj půvab. Myslíte, že polibek úst, začouzených kouřem a páchnoucích tabákem, chutná jako voňavý bonbon?

Pozdrav

Pozdravujeme, hledíme vždy na osobu pozdravovanou, sice přímo jí do očí či do tváře, ale nikoli upřeně. Pohled upřený může se stát dokonce nepříjemným, ať nedím urážlivým. Pozdrav pak nutno provázeti přiměřeným výrazem tváře, vlastně oka, buď úctyplným anebo přívětivým či vlídným. Pozdrav s tváří strnulou je chladný, a často nemilý.

Při odpovědi na pozdrav vystačí dáma v největším množství případů pouhým pokynem hlavy a úsměvem, jehož odstíny jsou přemnohé a řídí se osobou, které odpověď platí. Chce-li dáma provoditi svůj pozdrav slovem, ať bez rozpaků užívá „dobrého dne“ neb „dobrého večera“ a pod., je to nejvhodnější mezi mladými lidmi. Je pravda, že „Nazdar“ jest odpověď příliš kamarádká, „Má úcta“ nikoli případná. „Nazdarem“ však může vítati množství vzácného a milého hosta, může jím akklamovati osobu, které chce vyjádřiti příchyllost a oblibu, možno jím zdraviti i skvělou společnost po přípitku atd., slovem „Nazdar“ je náš pozdrav národní. Proto také není radno ho zneužívat. Jinak v Sokolovně a při cvičeních a událostech sokolských, při kterých činní účastníci se cítí bratry a sestrami i pozdrav Nazdar má svoji oprávněnost.

Dr. J. Guth-Jarkovký: *Společenské klasobraní*
Vybrala Madlenka

Café Palmovka

podivuhodný lokál

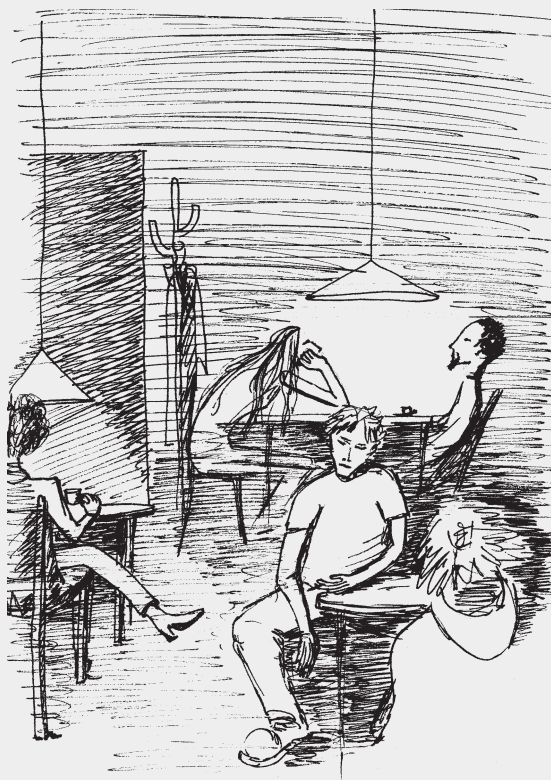
O neútešnosti zdejší pizzerie, která – ač vskutku neaspiruje na to být studentským podnikem – je denně nucena pojímat do svých útrob množství porgánů, psala letos do PORGazeenu už má spolužačka Tereza Barvínková. Já můžu její tristní výpověď jenom podepsat. Za úspěch považují, že nás tam vůbec strpí, vždyť už na první pohled se lišíme od běžných návštěvníků, kterými jsou prosperující mladé páry či skupinky obchodních partnerů. Navíc zřídka pokládáme na pult víc než 20 korun a hlučným smíchem, který provází naše bouřlivé debaty, jistě narušujeme zdejší lakonicky ospalou atmosféru.

Ovšem pozor! O tři stanice tramvají dále se pod názvem Café Palmovka skrývá věru pozoruhodná alternativa. Najdeme ji v Sokolovské ulici, vedle tamní čínské restaurace. Nenechme se znepokojit tím, že vývěsní štít téměř splývá s mohutným nápisem Potraviny. Je třeba vskutku projít samoobsluhou – po pravé ruce slastně cvrkají staříčké poklad-

ny, po ruce levé zeje pult s lahůdkami, o kousek dále pak se zákusky. Zelený interiér s bambusovým stro- pem nepřekvapí, v rádiu vyhrávají obligátní hity typu „Chci Tě líbat“, číšník ve volných chvílích luští křížovky. V první řadě jsou tedy hodny obdivu poměrně nízké ceny (presso s mlékem za 18Kč, Velvet za 25). Navíc si zepředu můžeme přinést dortík nebo chlebiček, v létě pak posedět u stolků pod kaštiny třeba s pohárem. Žhavou novinkou jsou hotovky (guláš, těstoviny). Dokonce tu prý o víkendu hrává i živá hudba. Osobně mě nejvíce fascinuje nesku- tečná pestrost zdejších návštěvníků – počínaje odrostlými korábany se skejty pod paží, přes milence, dělníky a maminky s kočárky, až po dů- chodkyně. Věřím, že tento podnik odpovídá představě každého z nich.

A proto dejte aspoň jednou vale pizzerii či Korábu a navštivte tento podivuhodný lokál.

Adéla Gemrothová

– bylo totiž krátce před polednem a raději jsem utekla. Varuji vás tímto, byste nechodili zbytečně do terciánské vesnice, a apeluji na profesory, necht' si raději pořídí osobního strážce jako má Slim, aby je náhodou terciáni nesnědli.

Tereza Kryšpínová

Pít je povoleno pouze z jedné skleničky

Pokud se vydáte na oběd na Koráb a toužíte své zízni vyprahlé rty smočit v nějaké lahodné ovocné šťávě či v pravém ledovém čaji, nezapomeňte, že si smíte vámi vysněný nápoj vychutnat pouze z jedné skleničky. Běda vám, pokud si natočíte dvě! Paní hodnou a milou kuchařku u okýnka s použitým nádobím nezajímá dokonce ani vaše obhajoba spočívající v objasnění, že druhou skleničku vracíte za svého kamaráda(-ku). Paní hodnou kuchařku u okýnka s nádobím totiž zajímá jen to, kdo ty skleničky bude mýt. (Že by na Korábě neměli myčky? napadne vás, ale úcta ke starší osobě, která by vaši otázku mohla brát jako drzost, vám zabrání se zeptat.) Ba nejen to, dokonce i paní hodná a milá kuchařka u výdejového okénka se rychlostí zvuku dovidá, kdože je ten provinilec se dvěma skleničkami, tomu pak na špagety nasype méně sýra a sežehne ho ohnivým korábovským pohledem.

Tereza Mašková

Co za Zeť

Už je to poměrně dlouho, co z chlapeckých záchodů zmizela populární Zeť nářků, která se pro některé stala již téměř neodmyslitelnou součástí tohoto místa. Hned se proto začaly objevovat návrhy na novou, náhradní atrakci, která by zabránila dalším výrokům ve smyslu: „Není se na co koukat, co?“ Prání vyvést novou Zeť nářků asi splněna nebudou, jelikož protiargumenty říkají, že opakovaný vtíp není vtípem, a Filip Ježek ještě dodává, že většina textů, které zeť obsahovala, bylo hloupých,

Homeless sind zurück

Když je student na PORGu už nějaký pátek, začne si všimnout, co všechno ze školy zmizelo a už tu není: Koberce, známky z chápání souvislostí, Kubíček... a somráci. Kdo si vzpomíná na Mikiše, ví, že jich tu byly spousty a nebylo snad přestávky, kdy by nebylo slyšet nějaké to „Hejplis...!“

Zdá se, že spolu i s Mikišem odešel z PORGu i somrácký duch. Je však možné, že pouze spí, a proto se pokusím pomocí tohoto článku s ním trochu zatřást, aby se probudil. Neboť somráctví je způsob života skýtající mnoho výhod, jichž je škoda nevyužít.

Koho daná problematika zaujala, měl by si nejprve přečíst Mikišův seriál Homeless mit uns, jenž vycházel v PORGazeenech 22–24, a reportáž z akce WAR '99 z čísla 25. Jedná se o základní literaturu, ve které jsou vysvětleny pojmy, bez nichž nelze pokračovat dál.

Ve svém článku bych chtěl nastínit problémy, se kterými se somrák může setkat, a způsoby, jak je řešit. Dále bych chtěl zdůraznit některé zásady, jež by měl správný somrák dodržovat, avšak ne každý tak činí.

Problém, s nímž se mnozí potýkají, je nejasnost pojmů **bufeták**,

homeless, **santusák** a **somrák**.

Takováto nejasnost zcela jasně ukazuje na neznalost základní literatury, konkrétněji Malého slovníku alternativní výživy, který vyšel v PORGazeenu 22.

Abyste teď honem nemuseli toto číslo hledat, příslušná hesla zde ocituji:

bufeták – osoba požívající **bufet**.

homeless – zde slovník mlčí, avšak každý trochu jazykově vzdělaný jedinec si jistě odvodí, že se jedná o člověka, který má o dům méně.

santusák – člověk, kterého potkal **santus**.

somrák – osoba provozující **somr**. Somráci jsou fajni.

Tyto definice jsou poměrně přesné a vystihující, avšak pokud člověk není seznámen se souvisejícími hesly, mnoho se nedozví. Z tohoto důvodu si dovolím příslušná hesla rovněž ocitovat:

bufet – 1. (z českého „buď fit!“) nedojedené **jídlo**, o které původní majitel ztratil zájem. Šarmantně využijeme příležitost. 2. stánek nebo obchůdek s občerstvením, vynikající prostor pro **bufet (1)**, **santus** a **somr**.

santus – (z lat. „santctus“ – svatý; skloňujeme: bez santusu, santusem atd. nikoliv „santu, santem“) nalezená, niko-

mu nepatřící **potrava** (nejedná se tudíž o **bufet** či **somr**). Bývá vskutku posvátná. Laik by se většinou mylně domníval, že se jedná o nepoživatelnou záležitost. Nesmíme se zapomenout pomodlit a utřít si ruce, abychom předešli možným infekcím.

somr – (z anglického „sommer“ – léto, letní) způsob získávání **obživy**, pokud tato je něčím majetkem a nejsme-li zloději. Existuje mnoho somr-stylů (angl. „sommer-styles“) s typickými technikami, od verbální přes znechucující až po mírně nátlakové. Musíme zpravidla odhadnout vyhlédnutého **donora**, na který způsob je asi tak zralý. Nikdy nepoužíváme násilí a nekrademe. Podle druhu **donora** rozdělujeme somr na primární (zemědělské družstvo, jatka), sekundární (obchod, kuchyně, restaurace) a terciární (lidé, kteří si jídlo koupili – nejčastější druh donorů).

Předpokládám, že po tomto výkladu jsou uvedené výrazy každému jasné. Dovolím si pouze upozornit, že ne vždy bývá snadné určit, jedná-li se o bufet či santus. V každém případě se přesvědčíme, zda patřičná věc opravdu ničí není nebo ztratil-li o ni původní majitel skutečně zájem. Není-li tomu tak, zkušeně převedeme případ na somr a v konečném výsledku se věci zmocníme.

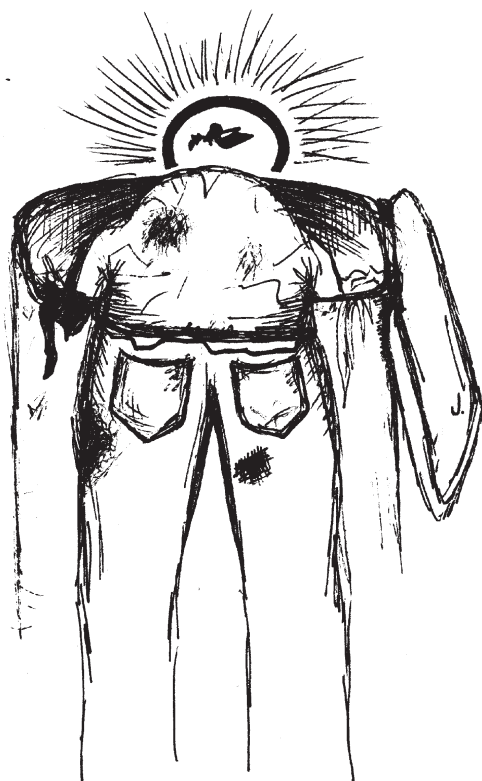
Máme-li pochybnosti o tom, zda věc něčí je, nebo ne, a majitel není v dosahu, necháme si raději zajít chuť, než abychom se dopustili krádeže.

Mnoho lidí uvažuje o tom, že by teda ten somr zkusili, avšak nejsou si jisti, zda pro to mají dostatečné důvody, či zda to dokonce není nemorální. V následujících odstavcích se dozvíte, máte-li dostatečné předpoklady, a že somr skutečně nemorální není, ba naopak.

Somrákem se člověk většinou stává poté, co sezná, že žije v konzumní společnosti, jež se topí v přebytcích. Svým rozhodnutím na sebe bere nelehký úkol odpomoci společnosti od těchto přebytků, aby bídě nezhylna následky přežrání, nýbrž aby se místo toho věnovala svatějším úkolům.

Jedna ze zásad somráka je vyhnout se práci, jak jen lze. Tím postupuje své potenciální pracovní místo někomu, kdo ho potřebuje více. Toť tah velice záslužný; zejména v zemích, kde je pracovních míst nedostatek.

Somr většinou nechodí sám, nýbrž je doprovázen svými věrnými druhy, bufe-

tem a santusem. Takto, jako tři králové, putují ode dveří ke dveřím

Pozitivní dopady bufetu jsou snad zřejmé a nemusím je ani uvádět: Plýtvání jídlem je těžký hřích a bufeták se snaží svým jednáním vyhazovače jídla tohoto hříchu uchránit a nadto mu připsat na konto dobrý skutek pomocí bližnímu.

Santus je obdoba bufetu, avšak v jeho pozdější fázi. Potkáme-li volně žijící či rostoucí santus, připodobňujeme se tím myslivci nebo zemědělci. Na rozdíl od nich však nepracujeme a santus nedobýváme za účelem výdělku.

Začínající somráci (bufetáči, santusáci) se často potýkají s problémem, že je jejich okolí neakceptuje ba dokonce jimi pohrdá. Zde nezbývá, než si pevně stát za svým názorem a ukázat, že se jedná o činnost vpravdě blahodárnou. Pevně doufám, že tento článek pomůže obměkčit četná srdce nepřejících donorů.

Následující text je mé rozšíření k Mi-kišovu Malému slovníku alternativní výživy:

afterparty – party pořádaná po skončení nějaké předchozí akce (např. **ple-su**). Podstatné je, že pití bývá zdarma; proto – byli-li jsme tak hloupí a koupili si lístek na předchozí akci – ho zde propijeme nejméně pětinásobně.

bekvoš – (z angl. „back wash“ – mýti zpět) technika pití, kdy se nevypije veškerá tekutina, ale část se vrátí zpět do nádoby. Používá se, když nápoje je málo a santusák chce mít pocit, že pije, avšak nápoje neubývá. Bekvoš se udává v procentech a obvykle nabývá hodnot 0–200%, dle technické zdatnosti jedince. Překona-li se hranice 200%, nabývá slovo bekvoš svého druhého významu, a totiž jakéhokoliv **zvratku**.

Iron – lahodný alkoholický nápoj modravé barvy. Někteří lidé ho ze záhadných důvodů používají na mytí oken. Zřejmě pozůstatek z dob komunistické éry, kdy čisticí prostředky nebyly k máni a každý si musel vypomoci, jak uměl.

Iron Maiden – I. legendární metalová skupina 2. vznešený název pro **Iron**

Jar – pěnivý prostředek na mytí nádobí. Experimenty bylo zjištěno, že naproti **Ironu**, kdy se nápoj může změnit na mycí prostředek, zde opačný proces nefunguje a Jar pít nelze.

krádež – odcizení věci, jež není naším majetkem. V každém případě se jí vyhýbáme, neboť: **a)** je nemorální, **b)** snižuje důvěřivost a štedrost potenciálních donorů.

mrkev – jedna z nejrozšířenějších druhů zeleniny v zemích střední a severní Evropy. V mrkvi je vysoký obsah provitaminu A, karotenu, vitaminů skupiny B, vitaminu C a mnoho dalších látek podporujících činnost organismu.

Okena – neboli Absolut Homeless. Jiná obchodní značka pro **Iron**. Někteří somráci jí dávají přednost pro její údajnou jemnější chuť.

práce – síla (pankáč) po dráze. Somrák se jí snaží většinou všemožnými způsoby vyhnout. Nejčastější cesta vede přes tzv. šolichání.

síla – pankáči. Pojem osvětlil r. 2000 D. Přibík.

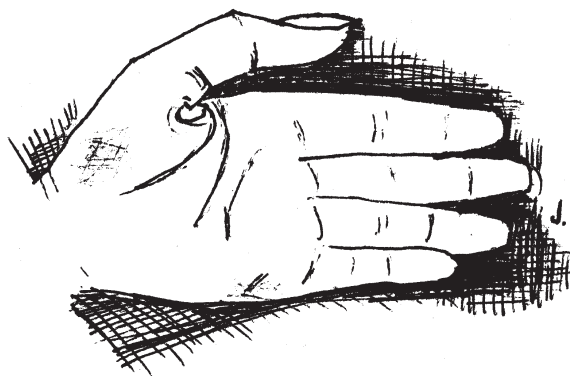
zvratke – potrava, o níž původní majitel ztratil svůj zájem, avšak až poté, co ji pozřel. Jedná se tedy o **bufet**. Mnozí mají proti takovémuuto bufetu neopodstatněné předsudky a nazývají ho **humáčem**. Zřejmě jim nedochází pozitivní stránka věci, totiž že **potrava** je již rozkousaná, čímž má **santusák** ulehčenou **práci**.

Doufám, že vás článek k mnohému inspiroval, a bude-li úspěšný, dočtete se na stránkách příštího PORGazeenu o praktických radách a návodech, kterak provádět somr.

Budu rovněž rád, budete-li mít jakékoliv otázky či náměty k danému tématu.

Slávek Heřman

(autor je držitelem 2. Danu Somr)

v čemž má jistě přinejmenším do určité míry pravdu. Kreativnost porgánů ovšem dosahuje dále než jen na zopakování již známé záležitosti, a tak chtějí někteří umístit na toalety promítací plátno a samozřejmě promítačku. Uskutečnění tohoto je ale ještě méně pravděpodobné než u výše zmíněného návrhu, protože jak tomu občas bývá, realita vítězí nad optimismem: přístroje by byly asi brzy zničeny. Asi to ještě nejsou všechny návrhy, ale klíčová je momentálně, jak tomu také občas bývá, realizace. Teď se možná ukáže, nakolik byli porgáni na své zdi závislí, zda je to přinutí k odhodlání ozdobit zase nějakou formou místo, na němž ani ty povětšinou krátké strávené chvíle nechtějí vyplatit nudou.

Adam Pospíšil

Nápojový stroj?

Již jsme si zvykli, že ani opakované nářky nepomáhají. Škola nám prostě a jednoduše nápojový stroj, běžnou to záležitost na kdejaké základce, nekoupí. Triviálně řečeno: nejsou prachy, stejně jako nejsou prachy na dresy pro florbalový tým (že si účast ve středoškolském poháru musel platit sám, je taktéž přinejmenším trapné). Mám jiný návrh: vyděláme si na něj sami. Myslíte, že prostí primáni či sekundáni odolají úžasné nabídce rohlíku za pouhých log₂ 8,- Kč? Že prohlédnou nevýhodnost koupě tatranky za 4! korun českých? Nebo že – zmírajíce již takřka žízní – nechají na pultíku ležet minerální vodu za postradatelných 2 ln 2,75? Těžko... Za vyrýžované peníze pak bude možné pořídit zánovní a zcela automatický stroj, který nám ušetří zdoluhavé a útrap plné cesty do okolních obchodů. Aneb: účel světlí prostředky.

Tomáš Krajča

„Každou vteřinu jsme museli myslet na to, že jsme ve frontě na popravu“

Rozhovor

To, co teď začínáte číst, je rozhovor s mým dědečkem. Možná, že po jeho přečtení pochopíte, proč se některým vtipům nikdy nesměju, dokonce ani z recese.

Můj děda se jmenuje Miloš Pick a narodil se roku 1926 ve východočeském městečku Libáni u Českého ráje, kde jeho otec vlastnil malou továrnu. Děda je židovského původu. Tento fakt úplně změnil jeho život. Prošel Terezínem, Osvětimí, pobočným lágrem Buchenwaldu, utekl z pochodu smrti. Přežil shodou náhod a štěstí. Z široce rozvětvené rodiny přišel skoro o všechny. Když si jeho strýc vypůjčil po válce autobus, aby z Terezína přivezl příbuzné domů, nepřivezl nikoho.

Nevím, jestli jste to někdy zkusili, ale dělat rozhovor s někým blízkým, o jehož životě toho dost víte, je poměrně těžké. Doufám ale, že pro vás bude tento rozhovor alespoň trochu srozumitelný a dozvíte se třeba něco, co vás zajímá.

Nejdřív bych se tě chtěla zeptat, jak to u vás v rodině vlastně vypadalo s židovstvím.

Už rodiče byli bez vyznání, po I. světové válce ve volnomyšlenkářské vlně vystoupili z židovské náboženské obce. Matka ale asi dál věřila, protože když bylo za války zle, tak se někdy modlila.

Národnostně jsme byli rovněž vychováni jako Češi. To, že jsem původem Žid, jsem se dozvěděl vlastně až někdy v obecné škole, když mi tak kluci nadávali a já jsem se přišel domů ptát, co to je.

Jak jsi zaregistroval příchod Hitlera k moci?

Už jako kluk jsem četl noviny, takže už v počátcích Hitlerovy éry jsem to sledoval. Vědělo se celkově, co se v Německu děje. Dokonce se nás to dotklo i přímo v rodině, protože otec měl bratra, který se oženil do Berlína. Když tam začalo přituhovat, tak utekl s rodinou k nám, otec ho přijal a zaměstnal ve své továrně. Potom celé ty události kolem Mnichova a mobilizace, to jsme sledovali minutu od minu-

ty. Veliké vzdušné nadšení k odporu v třicátém osmém roce a pak kapitulace. V té době jsme to i jako děti intenzivně prožívaly.

Věděl jsi, co Hitler se Židy plánoval? Přemýšlel jsi o tom?

O tom se všeobecně vědělo. Počínaje pogromy, Křišťálovou nocí, až po koncentráky. Mluvílo se o tom v rodině, když přijížděli příbuzní z Prahy, mluvil o tom otec prakticky denně s jedním židovským lékařem, který do Libáně v roce 1938 utekl z Podkarpatské Rusi a s otcem se velice spřátelili. Doktor Hirtenstein viděl situaci dost realisticky a říkal otci, aby se vystěhoval, že Hitler nažene všechny Židy do koncentráků a všechny zamorduje. Věděli jsme, že je to zlé, ale ne tak realisticky jako tento lékař. Že půjde o vyhlazování, jsme samozřejmě netušili.

Uvědomoval sis, že když se jedná o Židy, tak se vlastně jedná i o vás?

Do Mnichova vlastně ne, to jsme si nepřipouštěli, že by Hitler mohl přijít

do Československa. Až teprve po Mnichovu bylo jasné, že se to týká nejen pohraničí, ale že je i ta zbývající část republiky ohrožená.

Zvažovala se u vás doma emigrace?

Otec to odmítal, říkal, že s českým národem byl v dobách dobrých, tak zůstane i v dobách zlých.

Potom někdy na sklonku třicátého osmého nebo začátku třicátého devátého roku přišel strýc z Prahy s tou akcí pana Nicholase Wintona, která je dnes všeobecně známá. Nabízel tedy otci, aby poslal pryč alespoň nás, děti. Já jsem to odmítl z obdobných důvodů jako otec, nechtěl jsem před nebezpečím utíkat. Myslel jsem si ale, že to organizuje Británie jako gesto za to, že nás zradila v době Mnichova. Až teď po tolika letech koukám s otevřenou pusou, že to zorganizoval sám jeden bankovní úředník, že se Británie jako velmoc na nic takového nezmohla.

Jak jsi vnímal přicházející zákazy?

No, protižidovské nálady se objevily už za druhé republiky, protože rozhořčení nad mnichovskou zradou se obrátilo proti první republice, proti Masarykovi, Benešovi a proti Židům, jakožto viníkům celé té katastrofy. I když ještě platila většina zákonů z prvé republiky, advokátní a lékařská komora z vlastní pilnosti vyloučily Židy ze svých řad. Byli také vyhazo-

váni z ostatních nedělnických zaměstnání.

Zákazy ale začaly až za protektorátu. Mě se týkal zákaz vstupu na koupaliště, nesměli jsme do hospody, do biografu, nakupovat se smělo jen v určitých nákupních dobách. Pak jsme bez povolení nesměli ani opustit katastr obce. Já jsem byl vyloučen z rasových důvodů ze střední školy, z reálky, dělal jsem potom v učení v továrně svého otce, pak různé nádenické práce. Ty věci postupně narůstaly, až vyvrcholily naším označením žlutou židovskou hvězdou. Samozřejmě jsme to vnímali jako velkou potupu, ale to jsme si ještě neuvědomovali, že je to maličkost proti tomu, co přijde.

Co přátelé, změnilo se jejich chování k vám?

Určitý malý okruh lidí se kolem nás semkl, neopustil nás a stál při nás. Pokud jde o mé kamarády, vytvořili jsme ilegální skupinku. Někteří z nich pomáhali s výrobou falešných dokumentů pro židovské spoluobčany, kterých několik zachránili před transporty. Jeden z těch kamarádů, Miloš Hájek, byl pak i za tuhle činnost odsouzen k trestu smrti. Na druhé straně byla hrstka kolaborantů. Mezi tím byla velká většina lidí, kteří nesouhlasili, ale měli strach.

Kdy začalo sestěhovávání?

Někdy okolo roku čtyřicet jedna nebo čtyřicet dva nás vystěhovali z vily do

jednoho menšího domku. Pak všechny židovské rodiny (35 lidí) nastěhovali asi do dvou domů, kde prakticky každá rodina měla jednu místnost.

Měli jste o Terezín, kam jste odjeli v lednu čtyřicet tři, nějaké zprávy? Jak to tam vypadalo?

Jaké konkrétní podmínky tam panují, jsme nevěděli. Když jsme přijeli, tak byly podmínky mírnější než v počátcích ghetta, kdy bylo zakázáno opouštět kasárna. My jsme byli ubytováni na ubikacích a pracovali každý jinde, ale směli jsme se stýkat. Babička brzy po příjezdu zemřela, staří lidé tam umírali velice hromadně.

Existoval tam nějaký společenský život?

V té době byly povoleny různé kulturní akce: přednášky význačných lidí, kterých jsem se zúčastnil (byl jsem například na besedě spisovatele Poláčka), koncerty, divadelní představení. Možná, že prostor pro tyhle akce tam byl větší než v protektorátu, protože se nacisté snažili vytvářet dojem, že je v Terezíně všechno v pořádku. Bylo to ale jen zázemí pro transporty do vyhlazovacích táborů.

Věděli jste tedy, že odcházejí transporty?

To samozřejmě ano, ale netušili jsme, do jakých podmínek. Byly různé názna-

ky, ale ty jsme si nepřipustili vykládat v plné pravdě. Někdy v průběhu roku čtyřicet tři tam přišel transport dětí z východního ghetta Białystok, kde po povstání vyvraždili dospělí. Pro tyto děti se za ghettem rychle vybudovaly baráky, aby byly v izolaci. Ale dozvěděli jsme se, že když je vedli na odsvivení do Terezína, museli je do páry dovléci násilím, protože se bály, křičely, že jdou do plynu. To byl určitý náznak, který jsme si ale vykládali tak, že nacisté asi dělají pokusy s bojovými plyny na lidech.

V září 1944 jsi odjel transportem do Auschwitzu.

Nevěděli jsme, kam jedeme. Dělalí kolem toho propagandu, že jedeme odklízet trosky do Berlína. Tam nás uklidňovali, ale jeli jsme tři dny a tři noci na východ, jeli jsme do Osvětími. Když jsme v tmavém ránu přijížděli, viděli jsme komíny, kulometné věže, kilometry drátů osvětlených reflektory. Pochopili jsme, že je zle.

Ucítl jsi bezprostřední ohrožení života?

Jeden známý se od komanda, které vyklízelo vagóny, dozvěděl to nejdůležitější a ohromující, co nám pak na rampě řekl – všechno pod šestnáct a nad padesát let jde rovnou do plynu, je potřeba se hlásit nejmíň na osmnáct a nějaké černé, kovácké řemeslo. Pak je zlomek naděje dostat se do nějakého pracovního transportu.

Když na mě přišla řada, sebral jsem sílu a vyhrkl jsem: „Zwanzig Jahre, Maschinenschlosser!“ Díval jsem se Mengelemu do očí, ve kterých jsem viděl posměch. Ukázal ale svou dirigentskou hůlkou na tu dobrou stranu a až po té selekci mi bylo na zvracení, kolik té hůlce scházelo, aby vše dopadlo špatně.

Podmínky byly hrozné, na jednom bloku s kavalci pro dvě stě lidí nás bylo sedm set bez kavalců na betonové podlaze. Když se hnul jeden, převalovalo se sedm set ostatních. Už první noc se z toho několik vězňů zbláznilo a káповé je ubili.

Pořád kouřily komíny krematorií a každou vteřinu jsme museli myslet na to, že jsme vlastně ve frontě na popravu, což bylo nepředstavitelně horší než ty vlastní poměry.

Jak ses dozvěděl o rodičích a sestře, kteří tam přijeli až po tobě?

Byl jsem v tzv. cikánském lágru, odkud předtím odešlo několik desítek tisíc Cikánů do plynu. Jednou se u nás objevil elektrikář, který mě znal z Terezína, a řekl mi, že vedle v ženském lágru je moje sestra Soňa. Zorganizoval, že jsme se u drátů se Soňou sešli. Dozvěděl jsem se, že rodiče šli při selekci na tu druhou, špatnou stranu. Poradil jsem jí, aby se co nejdřív hlásila do nějakého pracovního transportu, hlavně pryč z Osvětími.

Byl vůbec čas přemýšlet o tom, že jsi přišel o rodiče?

Zpráva to byla hrozná, ale tam to byla v podstatě samozřejmost. Výjimkou bylo spíš přežít než nepřežít.

Z Osvětími jsi se dostal do jiného koncentračního tábora?

V Osvětími jsme byli asi dva měsíce, pracovali jsme nárazově. Už krátce po příchodu jsme byli zařazeni do pracovní skupiny vězňů, která potom odcházela do pobočného lágru koncentráku Buchenwald, to je u Lipska. Byli jsme nasazeni do fabriky, kde se vyráběla protiletadlová munice.

Když se v dubnu provalila fronta, byl poplach a odváželi nás pryč. Náš vlak byl na nádraží v Kraslicích vybombardován a odtamtud jsme vyšli pochodem smrti dál.

Podařilo se nám, několikačlenné skupině přátel, utéct do lesa. Chytili nás a znovu jsme utekli, až jsme se nakonec dostali do vesnice v protektorátu, až u Domažlic. Rodina pana Harmáčka, dělníka ze Škodovky, se nás ujala a zůstali jsme u nich do posledních dnů války.

Pak ses vydal přes Plzeň a Prahu za tetou a strýcem do Jaroměře?

Ano, v Praze jsem se na Spořilově setkal s Milošem Hájkem, který se díky květnové revoluci dostal z pankrácké sekýrárny, kde čekal na popravu. Po nějaké době jsem odjel do Jaroměře, kam pak dorazila i Soňa.

Mluvil jsi s ní někdy o tom, co zažila ona?

Podařilo se jí dostat se do jednoho pracovního transportu do jednoho z pobočných lágrů Osvětimi, koncem války byli evakuováni a také se jí podařilo utéci. Nikdy jsem s ní o tom ale blíže nehovořil, nerada se k tomu vrací.

Když ses pak v 50. letech oženil, mluvil jsi o tom někdy se svou ženou a svými dětmi?

Ne, nevracel jsem se k tomu nikdy. S dětmi také ne. Nechtělo se mi o tom prostě mluvit.

V 90. letech ses ale nechal přemluvit Židovským muzeem ke knize vzpomínek.

Oni začali shromažďovat vzpomínky v době, kdy už je těch, co přežili, velmi málo. Nejprve jsem to odmítl, protože jsem si připadal, jako když žebrák ukazuje své pahýly. Také jsem si říkal, že tomu nikdo neporozumí, protože pro normální smrtelníky je to nepochopitelné. Přistoupil jsem na to až asi po roce, protože jsem si uvědomil, že byla řada lidí lepších než já, o kterých mám povinnost něco říci. Také jsem viděl, že se historie začíná přelhávat a objevují se nenapravitelní neonacisté. Cítil jsem povinnost přispět k tomu, aby se svět dozvěděl, jak to tenkrát bylo.

Loni v květnu jsme společně navštívili Osvětim, jak ses tam po skoro šedesáti letech cítil?

Mně se tam moc nechtělo, říkal jsem si, že jsem si toho tam užil víc než dost, ale když vy jste projevili zájem, tak jsem vám to chtěl ukázat. Ale mýlil jsem se, když jsem si říkal, že mě to nemůže nijak rozhodit. Když jsme chodili po místech, kam se tenkrát dostali jen ti, co šli na tu špatnou stranu, včetně mých rodičů, došli jsme k tomu hájku, kde jsme si přečetli a viděli na fotografiích, jak ti, co šli do plynu, v tom hájku posedávali kousek od krematoria, které bylo přeplněné, a čekali, až na ně dojde řada... Poprvé jsem to vlastně sám viděl očima těch, kteří odcházeli při selekcích na druhou stranu.

Myslíš, že materiály, jako je například tzv. Osvětimská lež, vznikají proto, aby se to mohlo někdy opakovat?

Jestli se to bude opakovat, to nevím, doufám, že ne. Ale samozřejmě, že ta lež není jenom nevinná, je záměrně dělaná proto, aby se mohlo na tyhle strašné věci navázat.

Rozhovor připravila
Tereza Mašková

Chtějí se naučit hrát...

Rozhovor se skupinou Jazzbox

Krabice plná jazzu, která má-li náladu, přeteče malinko i do nějakého bigbitu či rocku.

Takto nějak by se dala nazvat skupina Jazzbox skládající se z profesorů Štěpána Uhlíře a Michala Arnota a kvintána Adama Kollera. Kytara, basová kytara a bicí.

Na chodbách je potkáváme jako obyčejné smrtelníky, v dějepisu se klidně hovoří o období římských císařů, aniž by gladiátoři bojovali proti lvům s basketbaly v rukou, na hudebce jsou klidně prožívány Dvořákovy Slovanské tance G mol, v kvintě Adam maximálně tluč pravitkem do la-vice. Večer ale ty samé osoby obdivujeme v nějakém jazz klubu. Naposledy to bylo v lednu v Kafárně Na kus řeči.

„Dnes se budeme věnovat jazzu, takovému menšinovému žánru,“ uvedl předposlední koncert po první skladbě pan Uhlíř.

Jakmile jste inkasovali od pokladních-porgánek-zpěvaček razítko a na oplátku obohatili o nějaký ten papírek jejich kasičku, mohli jste zasednout do sálu, který byl zaplněn většinou studenty PORGu. Mohli jste si koupit něco k jídlu nebo pít a čekat na překvapení, jež večer přinese.

Koncert začal několika skladbami v základní tříčlenné sestavě. Později však přišlo zpestření o hosty z řad porgánů – v podání hostujících zpěvaček z kvarty za doprovodu trumpetisty Martina Fencla zazněla známá The Girl from Ipanema a One Note Samba. Na první z těchto písní přesedl Adam Koller od bicí soupravy k jemnějším bongům. Zazpívat přišly také Amálka Němcová a Tereza Kryšpínová, která také hrála na velmi neobvyklý nástroj „otava“. Fotografové tedy rozhodně měli dost důvodů k vykonávání svého hobby. Na závěrečnou část produkce se k základnímu triu připojila skupina Dnes Jazz a začalo jam session.

Kdy poprvé jste začali uvažovat o založení skupiny z „porgovského materiálu“ a kdy jste ji založili?

ŠU: Vždycky jsem chtěl mít stálou jazzovou kapelu, která by se nebála zkoušet. První „Jazzbox“ vznikl v roce 1994 (hráli v něm ještě Michal Nejtek, Otto Heinitz a Zdeněk Kánský). Kamarádi pak pokračovali na Berklee College a na AMU atd., já dodělal IZV a skončil na PORGu... Když jsem tady potkal Adama a přišel Michal, napadlo mě si už nic neschovávat a začít znovu s mladou kapelou. Mám štěstí, že mám rytmiku, kterou baví expe-

rimentovat. První koncert jsme měli vloni 6. června.

MA: V srpnu 2001 mě Štěpán Uhlíř pozval k účasti na jazzovém vystoupení na pikniku. Protože nám to poměrně šlapalo, dohodli jsme se, že budeme pokračovat ve společném hraní i nadále. Původně s námi zkoušel ještě Petr Kalfus, ale pro přebytek jiných hudebních angažmá kapelu brzy opustil.

AK: S nápadem založit kapelu přišel Štěpán. Tenkrát mě to dost zaskočilo, protože jsem na bubny hrál sotva rok. Nechápal jsem to. Štěpán je výborný kytarista a já amatérský bubeník. Musel to být tehdy od něho risk, že mě vzal do kapely. Jinak Jazzbox ve složení já, Štěpán a Michal vznikl někdy na podzim 2001.

Jak vznikl název vaší skupiny?

ŠU: Hudba a tělesné cvičení se musí doplňovat, říká Platón. A zkuste si to zadat do Googlu – je to navíc dobrá komerční značka (výhodná pro nekomerční hudbu).

Jak postupně vzniklo obsazení kapely a proč jste se rozhodli zůstat jen triem?

ŠU: Zajímá mě trio jako hudební žánr (viz Hendrix, Nirvana, Frisell aj.). Zveme si ale také hosty. A navíc se lépe vejdem do auta.

MA: Vejdeme se i s aparátem do auta.

AK: Nebylo to postupně. Jednoho dne, myslím, že to bylo ve středu, Štěpán prostě přišel a oznámil nám, že budeme mít kapelu. Pamatuji si, že jsem z toho měl hroznou radost. Tenkrát u toho byl i Petr Kalfus, který s námi měl taky hrát. Měli jsme být kvartet, ale Petr potom s časových důvodů nemohl dále spolupracovat. Proto nám nezbylo nic jiného než zůstat jen triem.

Hrajete moderní jazz, což je ovšem velmi rozsáhlá hudební oblast. Jaké historické období přibližně váš repertoár pokrývá?

ŠU: Náš repertoár pokrývá historicky hlavně současnost a budoucnost :)

MA: Nelze blíže specifikovat. Od šedesátých let po současnost.

Když jste začínali, byli jste všichni úplně stejně žánrově naladěni, nebo došlo k nějakému většímu sjednocování? Jaká je vaše muzikantská historie?

ŠU: Michal Arnot si přinesl takovou bluesovou zemitost smíchanou s až dojemnou láskou k „velké“ hudbě – například si hraje témata z Mahlera na baskytaru. V našem kontextu působí jeho hra provokativně a inspirativně. Adama zatím baví spíše lehčí metroritmická hudba (funky) a je otevřen různému postmodernímu míchání (TV themes, jingle atd). Také není zatížen „vzděláním“ – bubenickými klišé. V jazzu to někdy vadí, ale často působí neotřeale. Oba jsou velmi invenční a doplňujeme se i povahově. Žánrově nás spojuje styl hudby „trio“, což je kategorie s mnoha možnostmi a omezeními.

MA: Vzhledem k věkovým rozdílům v kapele je v tom, co posloucháme, docela rozdíl. V některých věcech se ale shodneme. Potěšilo mě, že Štěpán zná dílo Miroslava Kabeláče. Ten patří s Bohuslavem Martinů k mým oblíbeným autorům. Štěpán mě učí poslouchat Steva Reicha, já jsem mu napůjčoval symfonie Gustava Mahlera a Artura Honnegrá. Všichni tři máme samozřejmě rádi jakýkoli jazz. Občas také zavzpomínám na gymnaziální léta a pustím si něco tvrdšího, Sepulturu, Benediction, Kreator, Exploited atd. Ohledně aktivního hraní v různých skupinách byla moje minulost pestrá. První zkušenosti s basou jsem získal coby baskytarista a „zpěvák“ rádobymetalové skupiny Excrement. Následovala punková kapela Drzá včela. Od roku 1992 jsem hrál deset let s bluesovou skupinou Škoda Pásky Band. V současné době hrají kromě Jazzboxu ještě v bluesové skupině Just Friends a s Karlem Vepřekem ještě v kapele Lyrika Putyka. Občas zaskakuji za kontrabasistu ve skupině Pozdravpánbu Sváti Karáska.

AK: Co máme všichni společné, je to, že všichni posloucháme jazz. Není to ale jediný žánr, který bychom poslouchali. Alespoň já teď poslouchám hodně J.A.R., což bych zařadil asi někam mezi rock a new jesus neofunk. Co mě ale v poslední době baví nejvíce, je kapela Audioslave, kde hrají na nástroje členové rozpadlé kapely Rage Against The Machine a zpívá můj nejoblíbenější zpěvák Chris Cornell, který účinkoval v Soundgarden. Jde o opravdu tvrdý rock.

Nechali jste se třeba nějakými jinými konkrétními jazzmany inspirovat?

ŠU: Jistě Scofieldem a Frisellem.

MA: Z baskytaristů se mi hodně líbí Marcus Miller, Stanley Clarke, Kermit Driscoll. Jinak mám asi nejraději New York Cellulu Laca Decziho.

Považujete se za skupinu „z PORGu“ nebo se cítíte zcela nevázaně?

ŠU: Překvapilo mě, že na nás chodí tolik studentů PORGu (někdy s rodiči), přestože nezpíváme a nehrajeme ani taneční hudbu. Rozuměl bych tomu u studentů s dosud povinnou HV, ale jsou většinou starší... Je to pro nás velká odměna a myslím, že to tak mají i ostatní profesoři – studenti mají velkou moc nabít nebo naopak vybit baterky svého profesora. Na PORGu máme také zkušebnu.

MA: Vzhledem k tomu, že ve škole zkoušíme, pracujeme či studujeme a že na našich koncertech valnou část publika tvoří právě studenti PORGu, jistá vazba existuje.

AK: Skupinou z PORGu nepochybně jsme, protože všichni do něj nějakým způsobem chodíme a máme v něm i zkušebnu. Na druhou stranu se ale cítíme zcela nevázaně.

Jak jste se dostali ke Kafárně Na Kus Řeči, kde se odehrály vaše poslední koncerty?

ŠU: Přes kamarádku Kateřinu, která tam na svátek sv. Cecílie (patronky hudby) pořádala slavnost.

MA: Spolujemajitelkou či kamarádkou spolujemajitelů kavárny je Štěpánova známá.

AK: Myslím, že první kšeft tam sehnal Štěpán.

Vaše relativně častá představení zaplatíte ze vstupného?

ŠU: Pokud se ptáte na výdělek: rádi bychom si vydělali více, ale zároveň nevím, co bych pro to byl ochoten udělat. Svoboda je drahá.

MA: Ještě jsme nemuseli doplácet za to, že si můžeme zahrát.

AK: Ano.

Vzpomínáte si, jaké byly ohlasy na váš první koncert?

ŠU: Oznámil jsem, že budeme hrát přesně 1/4 hodiny attacca, tj. bez přestávky. To diváky (a hlavně M. Valáška) tak zaměstnalo, že se nezmohli na odpor. Naštěstí jsme nepřetáhli.

MA: Poprvé jsme hráli na Meat Factory. Díky toleranci publika poměrně úspěšně.

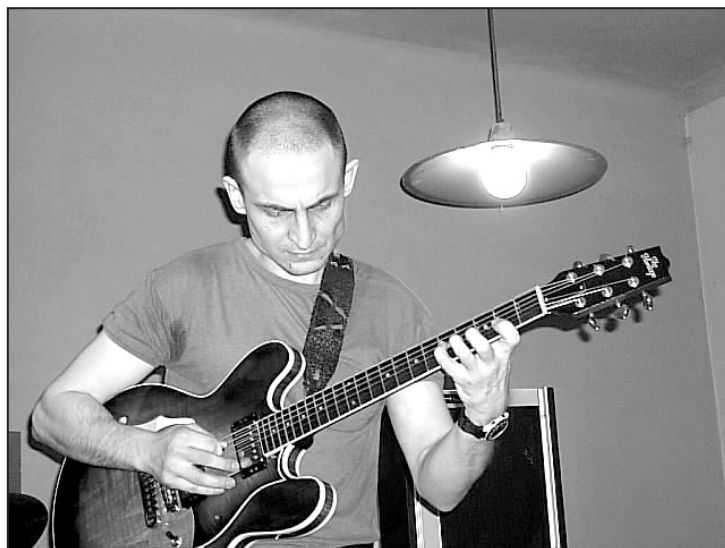
AK: Poprvé jsme se objevili, když probíhal literární večer PORGfactory. Bylo to naše první vystoupení. Ohlasy byly dobré. Kdo by řekl začínající kapele, že to stálo za hovno...

Jak často můžeme slyšet jazzové dunění z momentální hudby, které značí, že právě na zkoušce upevňujete nebo rozšiřujete svůj repertoár?

ŠU: Průměrně jednou týdně, před koncertem častěji.

MA: 0–3x týdně.

AK: Zkoušíme jednou týdně, a pokud všichni můžeme, tak zkoušíme i častěji.

Jaký je váš vztah k skupině Dnes Jazz, která s vámi také vystupovala?

ŠU: Můj je téměř „porodnický“, neboť jsem většinu učil v Jazzklubu první akordy. Honzu Kalivodu jsem chvíli učil na kytaru. Oni se pak, už sami, tak rozjeli, že mám co dělat, abych udržel alespoň minimální náskok. Jsem jim za to vděčný – Jazzbox je i jejich zásluha. A jsem zvědav, jak se to bude vyvíjet.

MA: Máme rádi Borise (ostatní taky).

AK: Určitě kladný. Už jenom proto, že skoro všichni až na bubeníka chodili nebo chodí do školy na PORG. Občas si s spolu zadžemujem.

Chystáte v poslední době nějaké důležité změny, o kterých stojí za to vědět?

ŠU: Posluchači se mohou těšit na zbrusu nový C9#9b5#5b voicing, double stops v A alterované stupnici, nový

stereo-chorus, wah-wah, planet waves šňůry, nová trsátka... Marnot má komбіka. Stránky www.jazzbox.cz. Každý koncert bude nový!

MA: Chceme se naučit hrát.

AK: Chystáme se s Michalem ukončit spolupráci se Štěpánem, kvůli dlouhodobým neshodám v umělecké a hudební činnosti...

Rozhovor připravil
Adam Pospíšil

Perly sviním

Vytrženo z kontextu...

Tentokrát přinášíme výběr toho nej od jednoho nejmenovaného profesora. Kdo ho pozná, ať si to nechá pro sebe.

- Já sem ale zapomnětlivej... takovej senilní...
- ...A teď to tam našlehám: dvojka kchr, kchr, dž, dž, dž... A zase to tam mastim: Dž, dž, dž... Twu twu twu twu twu...
- Já sem si dycky pučoval od psra Růfra tužku, sem somroval, a teď sem zjistil, že jich mam v šuplíku asi šestnáct.
- Ale prdlačky kontrolu. TĚD se pokorně vrátím...
- Kdyby to bylo jinak, tak by mi to dalo zahulit, ale že je to tagle, tak na to pečuj...
- A vyhodim tužku do vzduchu, protože to je ono.
- Kdo je zmetek? Vy ste zmetci.
- Josefe, vy ste línej a ještě ke všemu pitomej. Jo vy ste tady nebyl???
- 24 hoven a 54 hoven je... jó?
- Tak se nad tím zkuste zamyslet. Já se už zamýšlet nebudu, protože jdu na oběd. Nashledanou.
- Tenhle pán o sobě tvrdí, že je znalec piva. Pravděpodobnost je docela vysoká...
- I kdyby to hádala naše Kačenka, co neumí skoro ani mluvit, tak to I pivo z osmi uhádne správně.
- Ta fyzika je fakt zázrak.
- Je ČD, na huntě, jo? Je Vagonka, taky na huntě, jo? A pak je vláda, a ta je v pohodě...
- Pokud nemáte kilo heroinu v kapse, tak zvládnete perlustraci s klidnou tváří.
- Třeboň je tady kousek nad Budweiserem.
- Jé, já sem blbej.
- Jó, já sem blbej.
- Jé jé, já sem blbec.
- Kam sem si zase vodnes pravítko? Já sem blbej.
- Kurňa.
- Já sem kretén, no jo.
- Já sem to udělal úplně hnusný, co?
- Jinak mi přeskočí plus a minus a celej příklad je v hajzlu.
- Jsem se od vás nechal zmást, vy malí zlosyni.
- O recesi: No takovej vtip, zvláštní typ vtipu, kterej není vůbec vtipnej.
- O Jirkovi: Z vás by byl dobrej politik...
- (Při rozdávání kalendářů) Je to akce i proti kouření, protože kdo kouří, tu není a kalendář nedostane.
- (V prvních dnech 2. trimestru) Tomáši, vy začínáte být apatickej i v druhym trimestru.
- To si dohodnete s Příbou.
- Kdo kontroluje minulost, ten kontroluje budoucnost. (...) Takže když Arnot kontroluje minulost...
- Neníčte školní majetek! To je moje lavice!
- To je takový zdravý příčkový směr...
- (nešťastně) Ztratil jsem klíče. (...) Je tam otvírák na pivo, který mám již od patnácti let a jsem na něj citově vázán.
- ...jo? Ehh, co to plácám ???
- Víte, co řekl Bill Gates? Že největším konkurentem Microsoftu jsou tužka a papír. Takže...
- Crrr crrr Ano??? Nazdár, Bočane...

JeŽ

PORG na internetu

Následující řádky mapují výskyt naší školy a elementů s ní spojených v síti sítí, jak bývá internet někdy vznešeně, leč pravdivě nazýván. Dozvíte se, na jakých adresách hledat informace o škole, aktuální zpravodajství či seminární práce studentů ke stažení. Pokud ve vašem domácím počítači nechybí alespoň ten nejjákladnější 56 kB/s modem či pokud rádi trávíte volné hodiny v počítačové učebně, čtěte dále...

PORG homepage

www.porg.cz

Čím jiným začít než hlavní stránkou Prvního obnoveného reálného gymnázia, která se nachází na intuitivní adrese PORG.cz. Jak se dá od stránek školy očekávat, je zpracována ve střízlivém designu, kde převažuje bílá barva (i když příklad www.gjk.cz – Kepler – dokazuje, že se stránky školy dají ladit i do černa). Hned na úvodní stránce najde návštěvník shrnutí základní informace o PORGu, pěkný je pravý sloupeček s aktualitami. Škoda, že po kliknutí na některou z podsekcí (o studentech, profesorech, harmonogramu roku, odkazy na jiné s PORGem spojené stránky) zmizí. Subjektivně považuji ještě za nedostatek použití fontu Times New Roman, který nepokládám za dvakrát estetický, ale lze se s ním smířit...

Celkově se jedná o vkusně graficky zpracované stránky, které nabídnou přesně to, co od podobného webu čekáte. Užitečný bude především pro neporgány, katalog porgských odkazů se ale může hodit i studentům.

PORGazeen

www.porg.cz/porgazeen

Pravým barevným opakem stránek PORGu jsou stránky časopisu, který právě čtete. Hlavní strana je jen jakýmsi rozcestníkem, odkud můžete pokračovat k archívu starších čísel v PDF, na diskusní fórum (viz níže), do adresáře e-mailů a odkazů, do poměrně rozsáhlých fotogalerií či na stránky komixu Bůh (bohužel zde nejsou všechny díly).

ECHO

echo.bonusweb.cz

V současné době jednoznačně nejživější internetová stránka. Pominu fakt, že je tvořena pod profesionální redakčním systémem Genesis 2. Nesebekriticky i tak musím pochválit vzhled stránek, což trochu smrdí, protože jde o můj vlastní projekt. Nejdůležitější částí je

takzvaná Kronika PORGská, aktuální takřka každodenní zpravodajství z dění na škole. Objevují se zde i delší články plus ve formátu HTML vždy po vyjiti články z PORGazeenu a z primánského časopisu Tomahawk.

ŠK PORG

www.porg.cz/Sachy

Své vlastní stránky má i šachový klub PORG. Ač grafické zpracování nelze popsat jinak než hrozné, případně shrnutá historie klubu a aktuální informace o turnajích a úspěších klubu.

M-2006

m2006.wz.cz

Pokud vím, jediný web, který se tváří jako třídní stránky. Podle číslovky v názvu jste asi poznali, že se jedná o stránky současné kvinty – maturitního ročníku 2006. Stránky v příjemné modré barvě nabízejí především velkou řadu referátů ke stažení, dále pak galerie fotografií a dokonce i videí, sbírku vtipů, odkazy a nepříliš často navštěvovaný chat.

Destyl

destyl.zde.cz

Stránky Destylu (představení v minulém čísle) nabízejí buď provizorní HTML, nebo plnohodnotnou flashovou verzi. Najdete na ní sbírku textů, několik MP3 ke stažení a něco málo fotografií. Grafická úprava odpovídá hudebnímu stylu této septimánské skupiny, takže nečekejte žádné konzervativní pravé úhly a strohou grafiku...

Nukleární Vokurky

www.nuklearnivokurky.cz

Pravda, dá se říci, že kapela Nukleární Vokurky už s PORGem ani moc neseouvisí, přece jen ale snad ještě nepadla v úplně zapomnění, a tak zde její internetovou prezentaci můžeme zmínit... Určitě si to zaslouží – graficky sice kdovíjak nevyniká, zato ale oplývá humorem, který je tak trapný, až je vtipný, jak je ostatně Balcárkovým dobrým zvykem. K přečtení je zde historie kapely, aktuální zprávy o koncertech a dění v kapele, ke stažení jsou čtyři ukázkové MP3 skladby.

Knihovna PORGu – in memoriam sweb.cz/knihovna.porg

Dříve bychom tuto stránku uvedli s hrdou poznámkou, že i naše komorní knihovnička má svůj vlastní web. Bohužel, od chvíle, kdy se o místnost naproti klubu ve sklepě začal starat místo Kuby Krče profesor Bukovský, přestaly i občasně aktualizace zápisků do deníčku a glos. Jediné, co z knihovny ještě funguje, je užitečná stránka s materiály k maturitě z češtiny.

Diskusní fórum PORGu

pub59.ezboard.com/fporg22415frm1

Pod touto těžko zapamatovatelnou adresou se skrývá dříve hojně navštěvované, nyní však bohužel značně skomírající diskusní fórum. Řešilo se zde mnoho záležitostí – nové PORGazeeny a Echa, školní akce, noví profesori... bohužel, bavilo se zde jen několik jedinců, z nichž většina už nyní na PORGu pouze nostalgicky vzpomíná. Poslední dobou je četnost příspěvků minimální...

Třídní stránky

spoluzaci.atlas.cz

Služby Spoluzáci na Atlasu využilo několik tříd k založení jakoby třídních stránek. Bohužel většinou se spokojilo jen s tím a diskuse, pokud kdy nějaká byla, zde rychle zvadla a momentálně je zde na stránkách jednotlivých tříd mrtvo.

Naše pouť po živých (a zčásti i mrtvých) stránkách věnujících se Prvnímu obnovenému reálnému gymnáziu skončila. Není jich mnoho, ale po přepočítání na počet studentů a profesorů je to pořád velmi slušné číslo. O službách jako online knihovní systém, jež mají studenti na Kepleru, si můžeme, pravda, nechat jen zdát, na druhou stranu máme možnost si počíst o aktuálním dění na škole, stáhnout spoustu užitečných materiálů a zapojit se do nejrůznějších diskusí – a to také není málo...

Tomáš Krajča

Literatura

Paní hospodářka

(reakce na anketu v primánském časopisu Tomahawk)

Na stěnách plakáty pánů Nedvědů,
Před sebou počítač, kalkulačku a popelník s kouřícími nedopalky
Za bílými dveřmi se skrývá žena,
Co straší nebohé primánské holky
Brýle ležérně na provázku na krku
Asi nevidí na dálku
Nebo nablízko?
Každopádně nesnáší sporožiro
To ji vážně žere
Zato složenky, ty růžovoučké papírky s čísly
Ty bere, ale jen zaplacené
Přeci
Kdekdo by si myslel, co proti ní máte
Vždyť to jsou všechno jenom kecy
Nikoho netýrá, nikoho nebije
Jen nikotin si do plic pravidelně vtahuje
Avšak
Pročpak ty holčičky mají strach
Důvod mít musí
Jen pomyšlení na lež již takhle malých se mi hnusí
Nuže, zeptejme se jich někdy, třeba v úterý
Snad nám odhalí své postřehy

Tereza Mašková

poezie

povídky

Vrba

„Nestojí to za nic, ani za... za...“
Uvědomil si, že je úplně na dně. Že jste úplně na dně, to poznáte podle toho, že nemůžete ani přijít na slovo, za který by to stálo. Radši to nechal bejt. Někde v dálce skřehotali ptáci, ale jen tak aby se neřeklo, což muži zřejmě cuchalo nervy víc, než kdyby bylo ticho. Pak nastalo ticho, ale jen tak aby se neřeklo, protože každou chvíli zaslechl nějakého ptáka.

Chvíli to trvalo, ale pak, jak už to bývá, začal muž mluvit. Nejdřív zvedl oči, potom i hlavu. Ten druhý se mu v dané chvíli docela zamlouval. Byl to typ vrba, takový ten co dovede naslouchat, to poznal hned, i když byl úplně na dně. Zase si vzpomněl, že nemůže přijít na slovo, za který by to stálo, a bylo mu z toho trochu smutno. Vrba se na něj díval a vypadal, jako by ho měl přečtenýho. Ve skutečnosti ho samozřejmě přečtenýho neměl, ale vrby už takhle vypadají, což je jejich výhoda.

„Jsem na dně, úplně na dně.“ Řekl muž s osudovým přízvukem.

„Nestojí to za nic, co?“ odpověděl Vrba ještě trochu osudověji.

Tak přece něco, to už to se mnou možná není tak špatný, že jo. Ujistil sám sebe muž. V příštím okamžiku ale nabyl dojmu, že se zbláznil, protože považovat nic za něco mu připadalo minimálně jako magořina. Vrba neřikal nic a díval se na něj, jak to dokážou jenom vrby.

Aby zahnal ten nepříjemný pocit šilenství, rozhodl se znovu promluvit. „Jo, nestojí to za nic.“ navázal na přetrženou nit. Znejistěl, když narazil na starej problém, ale radši to nechal bejt. Pak si všiml, že mu Vrba přímo visí na rtech. Byl to pro něj nepoznaný, fajn pocit, a tak si ho chvíli vychutnával a pomalu se dostával z podzimní deprese. Vrba ani nenapadlo, aby mu visel na rtech, ale vypadal tak, což byla jeho výhoda.

„Víte, na člověka to občas na podzim takhle dolehne.“ Pokusil se ten chudák o žoviální tón. Znělo to asi, jako když řečník z krematoria moderuje zprávy na Nově.

„Ano,“ potvrdil Vrba.

„Já jsem na tom byl moc špatně, pane. Já poslední dny myslel jenom na svůj pohřeb.“

To už znělo líp, asi jako řečník z krematoria. Vrba začal mít pocit, že si ten muž myslí, že jeho, Vrba, zajímají jeho osudy. To nebyla pravda, ale Vrba tak vypadal, což byla jeho nevýhoda.

Chudák si vzpomněl, jak ještě před chvílí nemohl najít slovo, za který by to stálo. Tehdy byl úplně na dně. A ještě do toho ty ptáci, který byli slyšet jenom tak aby se neřeklo. Ostatně, pomyslel si muž, teď to s nima není o nic lepší. Bylo mu z toho zjištění trochu smutno, a navíc si ne a ne vzpomenout na to slovo, za který by to stálo. S nadějí vzhledl k vrbě.

Vrba toho měla už plný zuby. Její problém ale byl, že vrba, na rozdíl od lidí, se nemůže prostě sebrat a odejít, vrba vězí pevně v zemi, a jen tak něco ji nevyvrátí. Což je její nevýhoda.

Tomáš Jebavý

Účast

Seděla u barového pultu a vypadala... zničeně. Trochu se podivil, co tu dělá v půl třetí odpoledne, ale nakonec to taktně přešel. Koneckonců, je to její věc. Lidé se většinou chodili jen ze dvou důvodů – aby navázali nové vztahy a aby v alkoholu utopili ty staré. Tahle zřejmě patřila k té druhé skupině.

„Co si dáte, slečno?“

„Paní,“ odsekla. „Whisky. S ledem.“

„Se sodou?“

„Bez.“

Paní, ušklíbla se v duchu. Prohlédl si ji pozorněji: měla světlé delší vlasy a šedomodré oči. Zřejmě byla před časem dost hezká, ale bylo na ní vidět, že za krátkou dobu hrozně zestárla. Mohlo jí být tak třicet, možná o něco víc, ale rozčuchané vlasy a kruhy pod očima ji dělaly mnohem starší.

„Tady to je,“ podal jí požadovaný nápoj.

„Děkuju.“

Vyndala z kabelky cigaretu a zapálila si. Pečlivě vyfoukla obláček kouře a začala pozorně zkoumat obsah sklenice. Barman si odkašlal a potom přerušil ticho:

„Ehm, tedy, paní...“

„Daniela. Říkejte mi Daniela.“

„Tak tedy, Danielo... promiňte, že se tak ptám, ale – je vám dobře?“

Ostře se na něj podívala.

„Samozřejmě. Jak by mi asi mělo být? Lidem, kteří chodí do baru v půl třetí odpoledne, aby si objednali skleničku tvrdého alkoholu, musí být vždycky dobře, nemyslíte?“

„Hm. Jistě.“ řekl neurčitě. Chvilí si ji nepokrytě prohlížel a potom se rozhodl pokračovat.

Nasadil soustrastnou tvář a tak nejcitlivěji, jak uměl, se zeptal:

„Co se vám stalo?“

„Jako proč?“

„No... Víte, mladá žena, sama, v baru, odpoledne, to není zrovna obvyklá kombinace.“

„Ach tak. A co přesně byste chtěl slyšet? Jak mě bije třikrát denně manžel a já ubohá se neumím bránit, ale nemůžu zavolat na policii, protože ho ve skrytu své duše miluji? Nebo snad že jsem jednou v létě prožila milostný románek a ten mladík mi na památku nechal syna? Bolestivý příběh o mladém a nadějném herečce, která propadla drogám a ztratila slávu i peníze? Hm? Někjaký jiný srdceryvný příběh?“

Ušklíbla se na něj.

„Něco takového.“

Povzdechla si.

„Ne, mladý muži, můj příběh je mnohem prozaičtější. Myslím, že by vás nudil. A kromě toho si nejsem vůbec jistá, jestli ho chci někomu vyprávět. A zejména vám.“

„Prosím.“

Několik vteřin ho upřeně pozorovala. Najednou měl nepříjemný pocit, že mu vidí až do žaludku.

„Víte, řeknu vám to asi takhle. Přijela jsem sem plná naivních snů a očekávání. Odjízdim po několika letech plná hořkého zklamání. Asi jsem byla pro tuhle zemi,“ zaváhala, když hledala

vhodný výraz, „příliš... osobitá. Jo.“

Barman na ní tázavě pohlédl.

„Asi jste nepochopil moc z toho, co jsem říkala? No, to nevádí. Třeba vám to jednou dojde. Ale už vás nechci otravovat svými výlevy, takže... Na zdraví!“ Pozvedla sklenici a vypila její obsah jedním douškem. Potom vyndala z kabelky peněženku, vytáhla bankovku a položila ji na bar.

„To máte za svoji... účast.“ prohodila výsměšně.

Než stačil něco říct, rychle se zvedla a trochu nejistým krokem zmizela na ulici. Pár vteřin se za ní díval, potom zavrtěl hlavou a sáhl po telefonu.

Eva Otoupalová

Vánoční pohádka

Stařence se třásl ruce a ona se trpělivě probojovávala vánoční večeří. Pléd se jí svezl z ramen, brýle z nosu a ona pomrkávala do světla a bezmocně se usmívala na druhou stranu stolu, kde seděla dívka.

Dívka na krajíčku židle. Vždycky když ke stařeně přišla, dělalo jí obtíže čokoliv se dotknout. Všechno jí přišlo tak nečisté, bezmocné... Špinavé. Jako by cítila nemocniční desinfekci.

„A co doma?“ zeptala se stařenka třaslavým hlasem.

„Dobrá...“ odpověděla dívka.

Stařenka si povzdechla, ale hned se usmívala dál.

„A jak se má ten tvůj, no, ten...“ začala, ale mohla jen tápat, stejně jako když se snažila na dívku dohlédnout bez brýlí.

„Dobře...“ řekla dívka a popotáhla si kostkovanou sukni. „Dobrá.“

Stařenka se několik minutek věnovala kaprovi a doufala, že dívka něco řekne sama. Neřekla.

„No a dostala jsi něco k Vánocům? Já jsem dostala... Dostala...“ stařence se najednou nemohl vybavit jediný dárek.

„Dostala jsem,“ řekla dívka. „Ten velikej červenej míč od tebe, tuhle krásnou sukni od táty a knížku od bráchy. A zmačkanou dvoustovku taky od tebe, pamatuješ?“

Nepamatovala. Ale šťastně se usmála: „Tak vidíš, to byly hezké Vánoce, ne? A viděli jste nějaký betlém? Já bych tak ráda, víš, u nás na hřbitově bývaly takové hezké, ale já už se tam nedostanu...“

„Já vím,“ řekla rychle dívka. „Ale babi, betlémy... To je trochu nudný, ne? Dva tisíce let to samý?! My jsme se byli podívat na neonový srdce nad Hradem, to bylo něco... Víš, takový vánoční.“

Stařenka slyšela asi jen polovinu dívčiných slov, ale usmívala se, jako by slyšela i ty, co dívka neřekla.

„Tak vidíš, to byly hezké Vánoce, ne?“ zaskuhrala.

„Dobrá byly, no...“ řekla dívka.

Stařenka pokývala hlavou. Mlčky zápasila s kaprem. Přála si, aby vnučka...

„Mám tě ráda babi... A hele, něco jsem ti přinesla,“ zaševelila dívka a vstala.

Babička se štěstím málem rozplakala. Dívka ji posadila brýle na nos a zvedla pléd. Do seschlé ručky vsunula zmuch-

lanou dvoustovku. Políbila stařenku a odpěchala.

„Tak ahoj babi!“

„Ahoj... Nashle, děvčátko.“

„To jsem ráda, že ses za mnou pětadvacátého stavila,“ povídala stařenka do telefonu.

V knihovně měla za sklem zasunutou pomačkanou dvoustovku, ale nebyla si jistá, jestli tam nebyla už minulý rok.

„Cože? Hele, babi, ty už máš vidiny.“

Já byla pětadvacátýho s kámošem na chatě,“ ozvalo se z telefonu. „Jo a hele, budeme se brát. Jo a už musím jít, čau, deme nakupovat pleny.“

Cvak.

Stařenka zůstala chvíli stát u telefonu a dívala se na zbytky kapra na stole, na blikající vánoční stromeček a dvoustovku za sklem.

„Ahoj babi,“ řekla dívka, která vstoupila. Měla na sobě kostkovanou sukni a na ruce nesla podnos s kávou.

A stařenka se rozechvěla.

„Mám tě moc ráda, babi,“ řekla dívka, upravila babičce pléd a nalila kávy.

Všechno je jak má být, usmála se šťastně stařenka.

Jana Luhanová

Kavárenský typ

Do kavárny vešel muž. Promnul si svůj jemný knírek a rozhlédl se. Bylo plno. Jenom u okna zůstala jedna volná židle. Za stolem seděla mladá žena a četla si noviny. Muž přišel ke stolu a opatrně se zeptal:

„Promiňte, nemáte tady volné místo?“

Přikývla. Instinktivně se odsunula a položila noviny na stůl.

Muž se zahleděl do tváře ženy. Dlouze. Prozkoumával její rysy. Než si stačil pořádně prohlédnout velké hnědé oči, žena se ohlédla a proměřila si jej tázavým pohledem. Ucuknul a podíval se na přicházejícího číšníka.

„Něco k pití, pane?“

„Calvados s rajčatovým džusem.“

Žena i číšník se překvapeně podívali na muže a potom jeden na druhého. „Tedy calvados s rajčatovým džusem,“ zopakoval číšník jak pro sebe, tak pro neznámého. Odkráčel a za barem začal míchat lihovinu s červenou šťávou.

Žena se stále dívala na muže. Muž hleděl na popelník. Bylo tam nejméně sedm špačků. Náhle se na ni otočil a zeptal se: „Kouříte?“

„Jo.“ A jako by si najednou vzpomněla, vytáhla krabičku cigaret Gauloises. „Můžu vám nabídnout?“

V tu chvíli muž vytáhl z kapsy stejný druh cigaret. „Já taky. Snažím se pře-

stat, ale nejde to.“ Pousmál se a zapálil ženě, potom připálil i sobě. Vtáhl kouř do plic. Znova se podíval na ženu. Dívala se na mourovatou kočku, co přecházela ulici. Nevnímala jej. Měla hladkou kůži a dlouhé kaštanové vlasy.

„Tady je tedy ten calvados s rajčatovou šťávou.“ Přerušil jejich rozjímavý číšník. Uhladil ubrus a položil na něj sklenici s červenou tekutinou. Žena si nedůvěřivě prohlédla její obsah: „Je to dobrý?“

„Je to nejlepší pití pod sluncem. Lidi to ale neznají, jinak bych si to už tolik nevychutnával.“

Znovu se na ni koukla. Zjevně zatoužila calvados ochutnat, ale bála se. Přisunula židli ke stolu, nahnula se. Její dlouhé kostkované šaty se napnuly. Podívala se na sklenici.

Muž odhadl, že žena má na jeho drink chuť, a prohodil jakoby nic: „Nechcete se napít?“

Usmála se na něj: „Děkuju.“

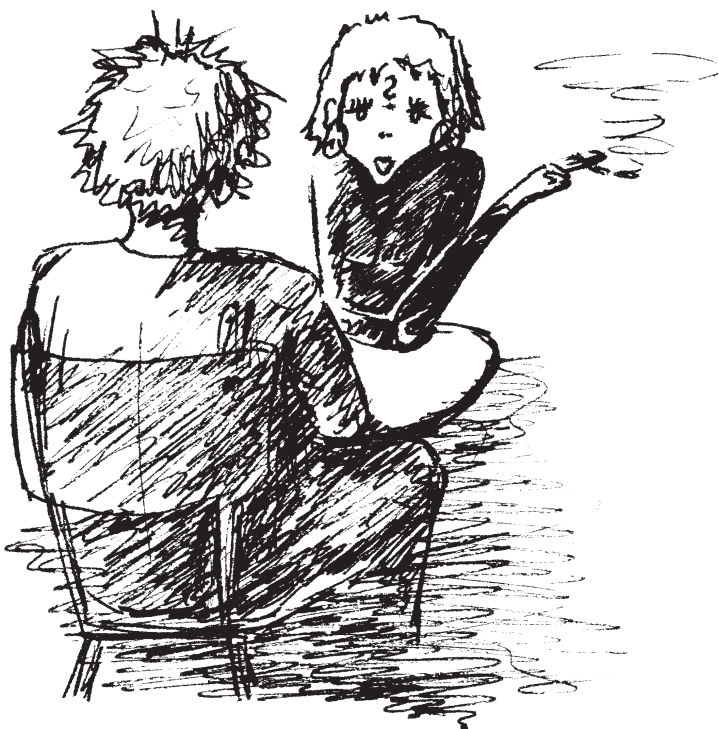
„Není zač.“ Posunul k ní sklenici.

Zhluboka si lokla. Podívala se na muže. Usmíval se. Najednou se její tvář začala měnit. Ze snědé barvy obličeje se stala fialová a z fialové červená.

Prudce vstala a shodila židli, na které před chvílí seděla. Vyběhla před lokál. Potom se pustila dlouhou úzkou ulicí. Horko sálalo z bílých zdí domů a z ženiných úst se ozývaly neartikulované zvuky.

Muž se usmál. Zhluboka si loknul a podíval se na dno sklenice. Vzal oba balíčky cigaret, zaplatil u baru a odešel do ulic poklidného městečka.

Jakub Klein

Recenze

Fimfárum

Co by to mohlo být, to mě samotného zajímá.

Když se v kinech objeví film podle knihy, kterou společnost považuje za nezfilmovatelnou, diváci i kritici se rozdělí na dva tábory. Někteří film jako takový zavrhnou, jiní ho bezmezně obdivují. To platí i o novém českém filmu Fimfárum Jana Wericha.

Je ale důležité ptát se, proč by vlastně kniha pohádek nemohla být zfilmována. Když odhlédneme od prostého převyprávění děje, najde se snad v knize nějaká kvalita, která by kameře zůstala skrytá? V čem je Fimfárum jako kniha pohádek tak výjimečné?

Jan Werich je považován za jednu z nejvýznamnějších osobností české kultury. Byl zároveň herec a dramatik, zpěvák a textař, vypravěč a samozřejmě i spisovatel. Je celkem logické, že byl výlučně interpretem vlastní tvorby. Kvůli jeho osobitému jazyku by totiž jeho dílo v podání jiného člověka působilo divně.

Režisérům Aurelu Klimtovi a Vlastě Pospíšilové se podařilo to, co se ve filmových adaptacích stává jen zřídka. V jejich podání Fimfárum zůstává bezpečně spojeno s osobou Jana Wericha, protože ve filmu je použita pouze původní gramofonová nahrávka Werichova vyprávění ze šedesátých let.

Samotný film tvoří pět pohádek. Jejich jádrem je *Lakomá Barka*, natočená Vlastou Pospíšilovou v roce 1986. Ta inspirovala Aurela Klimta k vytvoření celovečerního pásma. Doplnil ji dalším už existujícím snímkem Pospíšilové, pohádkou *Až opadá listí z dubu* (1991), jenž dosud nebyl uveden, a třemi přepisy natočenými už přímo pro tuto koncepci filmu – Klimt zpracoval *Fimfárum a Františka Nebojsu* (2001, 2002) a Pospíšilová *Splněný sen* (2000).

Různost autorů ani odlišná doba vzniku jednotlivých pohádek film nepoškozují. Spojuje je podobné výtvarné pojetí (expresivní loutky a hravost při jejich výrobě), jemuž zjevně udala tón *Lakomá Barka*.

Celovečerní Fimfárum je zkrátka mistrně vyvážené filmové zpracování. Nápaditý, ale přitom jednoduchý obraz je téměř ekvivalentem mluveného slova. Zároveň charakterizuje kvalitu Werichových pohádek: výstižnost a stručnost.

Tereza Barvínková

Takový jeden brněnský budoár, zn. Vstupte!

Budoár staré dámy je „hravá a dravá ze 3/5 dívčí kapela, co hraje pro radost sobě i ostatním“, tvoří ji sourozenci Marta (zpěv, kytara) a Štěpán Svobodovi (bicí, perkuse, zpěv), Dáša Matějíčková (baskytara, zpěv), Ondra Klíč (kytara, zpěv) a Eva Svobodová (housle, zpěv). Všichni pocházejí z Brna (vlastně přesně z Kohoutovic) a jejich věkový průměr je 19 let. BSD byl „založen“ na Vánoce 1998, kdy tehdy patnáctiletá Marta dostala svou první elektrickou kytaru, pak k sobě přibrala bratra Štěpána, kamarádku, spolužáka... A název? No, přeci podle toho, jak babička Marty a Štěpána říká svému pokoji.

Pokud někdo z vás o BSD neslyší poprvé, tak je to klidně možné, upozornili na sebe např. už na Malé Alternativě v ro-

ce 2001 či na loňském festivalu v Boskovicích. Avšak album *Na hraní*, které vyšlo na podzim 2002, je jejich debutem.

CD, které produkoval Broňa Šmíd (Sledě, živě sledě), obsahuje čtrnáct písní a dva podařené kukohyby (videa). A teď už k hudbě: Nadupanost, melodie, místy uječený projev, čistý zvuk ve slokách, zkrlesné kytary v refrénech, neotřelé postupy, občas stylově rozladěné housle, zpěvnost a sloganovost refrénů, punková přímočarost... Ano, i tak by se dala deska *Na hraní* shrnout, zachovává si totiž sympaticky amatérský zvuk, ve kterém hlavní roli hrají kytary a vokální kreace frontmanky Marty Svobodové.

A texty? Většinou původní, autorkou je hlavně Marta.

Často jsou o babičce, která je v nich přezdívaná Vedra:

„*Tři modrý traktory, co Vedra řídí, jezdí v mým pokoji, mý věci třídí...*“ (Pomsta neuklízející kozeně) či „*Venku ještě námraza, ojlélí, ajlélí, a morče už je na zahrádce, ojlélí, vytuhlý, to jsem se dnes dozvěděla od Vedry...*“ (V sobotu i v neděli). Nemůžu opomenout reflexivní Myslitel („*Myslitel nemyslí, protože neví o čem je svěéééé, svět neví o čem jsou mysliteléééé...*“), ulítlou O zázračném šampónu a krému („*Měj mě rád, mám vlasy bez lupů, měj mě rád, vlasy se lesknou, měj mě, měj mě rád...*“) a samozřejmě ani zajímavě použitý text čítankové básničky J. Aldy Rozhovor 9. 5. 1945 („*At žije mír! Sovětský svaz! Krásnější básně jsi nenapsal básníku, o českém máji, když kvetl bez. Dceruško, vidíš tu statečnou armádu?...*“).

Ještě je možná docela dobré zmínit, že tvorba Budoáru je určena především jejich vrstevníkům, přestože to ale není rock pro dospělé, myslím si, že nikoho neuráží.

A poslední věc k tomuhle povedenému albu: S názvem velmi dobře koresponduje propracovaný booklet a magnetky v krabičce.

Nezbývá než dodat: „...a tohle je, vážení, takzvané bé es dé, *Budoár staré dámy ... pojďte dál!*“

Budoár staré dámy: Na hraní, celkový čas 47:19 minut, Indies Records, 2002

Tereza Mašková

Nebe

„*Nemůžeš letět nekonečně vysoko.*“

Tom Tykwer si světovou proslulost získal především jako režisér snad můžeme říci kultovního filmu *Lola běží o život* (za pozornost stojí ale ještě více *Zimní spáči*). Do českých kin se nedávno dostal jeho poslední počín, který má prostý a zároveň zcela nicneříkající název *Nebe*. Scénář je dílem dvou slavných Krzysztofů, Kieslovského a Piesewicze, původně je to první díl plánované trilogie. Jejich vliv je na výsledku dost znát – a bohužel to není vliv dvakrát pozitivní. Celý film působí, jako by měl Tykwer strach přijít s vlastními nápady, jako by měl respekt z práce slavných scénáristů.

Kdo viděl *Lolu*, dá mi jistě za pravdu, že šlo o film značně výstřední a originální svou strukturou. *Nebe* je o poznání konzervativnější, byť nápad s helikoptérou, která zahajuje a ve zcela jiné situaci opět zakončuje příběh (hlavní hrdinové završují svou love story „zmizením v nebi“), je bezesporu povedený.

Příběh sám bohužel není příliš originální. Hlavní hrdinka Phillipa Packard se nejprve pokusí vyhodit do vzduchu kancelář

šéfa drogové mafie, sama se ke svému činu přiznává, aniž tuší, že ve skutečnosti kvůli agilní uklízečce vyletěl do povětří namísto kanceláře výtah s jedním dospělým a dvěma dětmi, které si chtěly jen vyjet „až nahoru“. První silné – a až trochu přehnaně patetické – místo, které slabší povahy může rozplakat.

Poté, co se na svůj skutek pyšná Phillipa dozví, co vlastně provedla, nemůže následovat nic menšího než totální rozklad osobnosti. Kromě tragédie neúspěšné mstitelky se ale rozvíjí ještě jeden motiv – love story mezi zajatky a mladým policistou. Pomáhá jí z vězení, jen aby mohla dovršit svou pomstu, vrátit se a nést odpovědnost za svůj předchozí neomluvitelný zločin...

Originalitu a neotřelé nápady tentokrát Tykwer nechal ležet v almaře, přesto vznikl zvláštním způsobem působivý kousek. Těžko snese srovnání s předchozími filmy tohoto režiséra, srovnávat ho se stupidními francouzskými či americkými teenagerskými komediemi a trapnými pokusy o vážný a romantický snímek však také nelze. Přestože nemá tři hodiny jako Pán prstenů a neoplývá efekty nejnovějších Hvězdných válek, stojí za zhlédnutí.

Tomáš Krajča

Francouzské překlady

C'est que y se passé

Je ne sais pas ce que je peux écrire. Il y a beaucoup de chose à dire. Par exemple, l'élection president elle s'est passée – donc maintenant, notre directeur est devenu de fils de president. Zut! Les cours de danse sont de moins en moins populaires dans notre classe. Ce n'est pas étonnant. Tournoi de florball a été bien bizarre. Les préparations au bal de bac sont à la fin. Achetez un billet! Memento était un bon film, difficile à comprendre. Tout les professeurs empoisonnent avec les examens. M. a l'air comme un noir. Tout le monde se moque de lui. Il y a une épidémie de la grippe, beaucoup d'étudiants sont absents. J'écoute la huitième chanson (une chanson excellente) de „Trainspotting soundtrack“ pour la douzième fois. Ça signifie que je doit finir.

Viktor Valouch

L'élection president

Quand on achetait le journal samedi le 1er Mars, on vivait un choc. À la Une, il y avait, que Václav Klaus est devenu president de la République. Tout le weekend, il était impossible de penser à quelque chose d'autre. À chaque moment, nous voyions sa face devant nos yeux et nous devions demander: „Comment il pouvait le dissimuler?“

Tout le temps avant l'élection il faisait sa fonction de directeur de PORG et il n'a pas manqué un jour. Alors, il devait préparer sa campagne lors de nuits, et il n'a pas dormi beaucoup. Mais comment il est possible qu'il avait toujours l'air si frais?

Dimanche, son père évidemment heureux a appařit dans un programme de télévision et il nous a fait connaître ce que le president veut faire et comment il veut agir. Suivant ses mots, le nouveaux chef d'Etat faisait pendant le weekend du ski avec sa famille à la montagne Krkonoše.

Mais il nous restent plusieurs questions: Est-ce-que Daniel Přebík va devenir vice-président? Est-ce-que Václav Klaus va demeurer dans la fonction de directeur de PORG? Est-ce-que Jakub Jedlička va être nommé dans la fonction de redresseur de l'étandart sur le toit de notre lycée? Est-ce-que les subventions pour notre école vont augmenter?

Donc, nous prions Monsieur le président du répondre à ces questions posées.

Eva Otoupalová et Marianna Stránská

Vocabulaire:

l'élection – volba
étonnant – překvapující
bizarre – zvláštní, výstřední
le bal de bac – maturiták
le billet – lístek
comprendre – rozumět
empoisonner – otrávit
le noir – Afro-Američan, Seidl, ***
se moquer – posmívat se
la grippe – chřipka
signifier – znamenat, značit

Volba prezidenta

Když si člověk koupil v sobotu 1. března noviny, čekal ho šok. Na titulní straně stálo, že Václav Klaus se stal prezidentem. Celý víkend nešlo myslet na nic jiného. Neustále nám před očima vystávala jeho tvář a sami sebe jsme se ptali: „Jak to jen dokázal utajit?“

Celou dobu před volbou konal svou funkci ředitele PORGu a práci nevynechal jediný den. Kampaň tedy musel připravovat po nocích a velmi málo spát, ale jak tedy mohl vypadat vždy tak čerstvě?

V neděli vystoupil v jednom nejmenovaném pořadu jeho evidentně šťastný otec, sdělil, co bude prezident dělat a jak se chystá jednat. Podle jeho slov byla nová hlava státu o víkendů lyžovat s manželkou a dětmi v Krkonoších.

Stále nám však zůstává několik otázek: Stane se Daniel Přebík viceprezidentem? Setrvá Václav Klaus ve funkci ředitele PORGu? Bude Jakub Jedlička jmenován vztyčovačem prezidentské standarty na střeše našeho gymnázia? Budou školy zvýšeny dotace?

Prosili bychom pana prezidenta, aby nám na tyto otázky odpověděl.

Matěj Čuchna a Mariana Stoilová

English page

Career Opportunities

Sorry guys, I'll be here next year. So unless I get run over by a tram—which actually isn't all that unlikely—you're stuck with me. The interview went like this:

Klaus: 'Wanna be here next year?' Me: 'Sure.' Handshake

Done. Now, that's about as good as a job interview ever gets. See, if there's a just god in heaven, I'll never have a bad job interview again, because when I was sixteen had the worst.

It was summer, school was out, I was broke, and my metamorphosis into a human sloth only sleeping and watching TV was beginning to disgust even me. It was obvious: I needed a job. But what type of job? Cool job prospects for sixteen year-old idiots are pretty slim everywhere, and sunny San Diego is no exception; there are very few sixteen year-old fighter pilots. After reading *Hamlet*, or maybe I just saw the movie, (like I said, I was pretty dumb), I had my heart set on being a gravedigger. Unfortunately they weren't hiring. I don't know, either people don't die in San Diego or their dead bodies get fed to the animals at the zoo.

The zoo! This was the answer. San Diego has the best zoo in the world. It's gargantuan and every summer they hire kids to sell drinks and hot dogs to the visitors. I love the zoo, always have, and the prospect of watching binturongs and echidnas on my break was as appealing to me as checking out all the cute tourist girls. So I called up the zoo, and I was in luck: they were indeed hiring, the electronic voice told me. If I wanted to apply for job 347-AA9, I was to press 1. If I wanted to apply for job 452-AA7, I had to press 2. You get the idea. One problem—who the hell knows what job 723-AA3 is? I didn't, so I hit a random number and heard that my interview would be held on Thursday at 9:30am.

I wake up on Thursday, put on a nice shirt, hop into my car and drive zoo-ward. Not a care in the world. I go to the zoo's employment office and tell them I'm there. A few minutes later they call me into the office. I walk in upbeat, tell them to call me Mike, and shake hands with the six people waiting inside. This should have been the first sign that something was wrong: SIX people. Usually a committee of three or less can figure out if you're qualified to put ketchup on a hot dog.

Then it happens. Interviewer #5, who I believe was actually wearing a white lab-coat, asks:

'Umm, you are aware that you're applying for the job to direct the Madagascan Flying-Fox Breeding Program?'

Okay, two options: 1. You can admit your gross error and run like hell. 2. You can stay and try to save some dignity. Like a captain on a sinking ship—okay sinking and burning—I went with 2.

'Of course. Job 666-AA5. Why else would I be here?' *Hold steady, Mike. You might be able to fool them.*

Interviewer #4: 'Most people applying for this job have PhD's.'

'Well, I am an honor student.' *Good one, Mike!*

Interviewer #2: 'What experience do you have in this area?'

'Two cats. And while they have neither wings nor sonar, I assure you they can be quite a handful.' *Okay, I'm dying here.* The interviewers are trying not to laugh.

Interviewer #6: 'Do you have any ideas to bolster the mating program?'

Okay, I'm 16. My own mating program wasn't going anywhere, what the hell could I do to help out giant African bats? Dim the lights? Buy them a Louis Armstrong CD? Loan them my car on Saturdays? 'Oh yes, many. Many, many, ideas.'

Interviewer #1: 'Well, thank you for your application.'

'Thank you, can't wait to start working with you all!' I shook their hands, smiled, walked out the door, closed it, and ran like a bat out of hell as the laughter broke out.

I didn't get the job.

Mike Baugh

Pracovní příležitosti

Sorry, lidi, příští rok tady budu. Takže pokud mě nezajede tramvaj – což vlastně není zas až tak nepravděpodobné – nezbavíte se mě. Pohovor probíhal takto:

Klaus: „Chceš tu být příští rok?“ Já: „Jasně.“ Potřesení rukou.

Hotovo. Těžko narazíte na lepší pracovní pohovor. Jenže jestli existuje bůh, už nikdy mě žádný špatný nepotká, protože ten nejhorší jsem absolvoval, když mi bylo šestnáct.

Bylo léto, nebyla škola, byl jsem na mizině a má přeměna v lenochoda, který pouze spí a dívá se na televizi, se už začínala hnusit i mně. Bylo to jasně: potřeboval jsem práci. Ale jakou? O zajímavé nabídky pro šestnáctileté blbečky je nouze všude a slunné San Diego není výjimkou: šestnáctiletých stíhačů je opravdu málo. Poté, co jsem si přečetl *Hamleta*, nebo jsem možná jenom viděl film (jak jsem řekl, byl jsem dost pitomý), toužil jsem stát se hrobařem. Naneštěstí zrovna nepřijímali. Nevím, buď v San Diegu lidi neumírají, nebo mrtvolami krmí zvířátka v zoo.

ZOO! To bylo ono. San Diego má nejlepší zoo na světě. Je obří a každé léto tam nechávají děti prodávat návštěvníkům pití a párky v rohlíku. Vždycky jsem zoo miloval a šance pozorovat ve volném čase cibetky a ježury mi přišla stejně lákavá jako možnost prohlížet si všechny ty rozkošné turistky. Tak jsem zavolał do zoo a měl jsem štěstí: skutečně přijímali, jak mi sdělil záznamník. Kdybych měl zájem o práci 347-AA9, mám zmáčknout jedničku. Kdybych chtěl práci 452-AA7, musel bych zmáčknout dvojku, chápete. Jeden problém – kdo sakra ví, co práce 723-AA3 znamená? Já to nevěděl, tak jsem vytočil číslo namátkou a poslechl si, že můj přijímací pohovor se bude konat ve čtvrtek v půl desáté ráno.

Ve čtvrtek se probudím, hodím na sebe hezkou košili, skočím do auta a jedu směrem k zoo. Nikde ani mráčku. Ohláším se v náborovém úřadu. O pár minut později mě volají do kanceláře. Radostně vstupují, říkejte mi Miku, a potřásám si rukou se šesti lidmi čekajícími uvnitř. První znamení, že je něco špatně: ŠEST lidí. Obvykle stačí tři- ne-li méněčlenná komise k posouzení, jestli jste dostatečně kvalifikovaní přidat k párku kečup.

Pak se to stane: Člen č. 5, myslím, že v bílém laboratorním plášti, se ptá:

„Ehm, jste si vědom, že se ucházíte o místo vedoucího programu rozmnožování madagaskarských kaloňů?“

Výborně, dvě možnosti: 1. Přiznáš svou hrubou chybu a zdrhneš. 2. Zůstaneš a pokusíš se zachránit svou důstojnost. Jako kapitán potápějící se lodi – no dobře, potápějící se a hoříci – vybral jsem si dvojku.

„Samozřejmě. Práce 666-AA5. Proč bych tu jinak byl?“ *Klid, Miku. Možná je oblařněš.*

Člen č. 4: „Většina žadatelů o toto zaměstnání má doktorát.“

„Nu, já jsem čestný student.“ *Dobry, Miku!*

Člen č. 2: „Jaké máte na tomto poli zkušenosti?“

„Dvě kočky. A ujišťuji vás, že i když nemají ani křídla, ani sonar, je s nimi docela fuška.“

Fajn, to se mi nepovedlo. Komise se snaží nevyprsknout smíchy.

Člen č. 6: „Máte nějaké nápady, o co opřít onen sblížovací program?“

Fajn, je mi 16. Můj vlastní sblížovací program stagnoval, jak bych mohl pomoci obrovským africkým netopýřům? Ztlumit světla? Koupit jim cédéčko Louise Armstronga?

Půjčovat jim o sobotách auto? „Ale ano, spoustu. Spoustu, spoustu nápadů.“

Člen č. 1: „Tak tedy, děkujeme za vaši nabídku.“

„Díky, už se nemůžu dočkat, až s vámi budu pracovat!“ *Potřásl jsem jim rukama, usmál se, vyšel ze dveří, zavřel je, a když se ozval smích, letěl pryč jako netopýř.*

Nevzali mě.

Přeložila Kristina P.

Die Deutsche Seife

Es ist passiert...

Das Hähnchen war sehr gut, aber das Hörnchen war besser. Wir hatten einen Vortrag und alle sind jetzt weise. Der Falke wurde nicht gewählt. Man sagt, dass in fünf Jahren ein Adler kandidieren wird. Wir haben noch keine Möhre gesehen. Unsere deutschen Freunde waren hier und jetzt sind sie wieder weg. Es war eine weitere Filmnacht mit brutalen Kubrick und Lynch. Slávek hat wieder eine neue Freundin. Köln hat bei dem Staffellauf der Freundschaft seinen Staffelstab verloren. Wir haben den neuen Präsidenten gefunden. Die Metrolinie B ist wieder in Betrieb. Wir alle sind glücklich und immer hungrig. Ist Herr Přibík schwanger?

Frau Bidláková ist nicht schwanger und sie hört Punk. Die Leute protestieren immer weiter gegen den Krieg in Irak... Wer zur Zeit „in“ sein will, muss protestieren. – Ist das ein neuer Trend? Köln hat immer noch keinen.

Was ist nicht passiert:

Der Kesselraum wird sinnvoll ausgenützt. Die Sonne scheint, weil die Professoren gesungen haben. Wir haben einen grossen und hübschen Garten. Septima spricht sehr gut Deutsch. Auf PORG sind keine Schikane und keine Neonazis mehr.

Verschiedene Varianten von „Rotes Fleisch“:

1. Mögen sie...	2.	3. ...meine neue Frisur?
1. Gestern prügelte ich einen Menschen...	2.	3. ...und bestimmt hatte ich keinen Grund dafür.
1. Das ist nicht lustig, Kinder zu schlagen...	2.	3. Meine Tochter meinte es auch...
1. Köln hat schon einen!	2.	3. Das war nur ein Witz
1. Habe ich nachgedacht???	2.	3. Ich muss sterben!!!!
1. ...damit ich dich besser sehen kann.	2.	3. ...damit ich dich fressen kann!

ROTES FLEISCH

Ist das Beste für jede Frau

Septima macht Spass mit
max cannon

